

Transcriptie politieverhoor:

Ik leg deze verklaring af voor de BPOC2020 omdat ik mijn verhaal ergens wil doen.

Ik ben hoofdagent, en heb als specialisme mobiele eenheid gekozen.

Ik heb dat gedaan, omdat het soms nodig is met zwaardere middelen de orde te behouden of herstellen. Denk daarbij aan demonstraties waarbij er schade aan materiaal en/of mensen wordt toegebracht. Vaak is de aanwezigheid van de mobiele eenheid al voldoende om de orde te bewaren.

De mobiele eenheid wordt in de regel alleen achter de hand gehouden wanneer er sprake is van een hoog-risico situatie, blokkering van wegen door demonstranten, onrust in wijken etc.

In beginsel wordt de mobiele eenheid buiten het zicht gehouden om escalatie te voorkomen. Alleen al de aanwezigheid van de mobiele eenheid kan namelijk tot een escalatie leiden.

Sinds verleden jaar de coronacrisis begon is het werk in hoog tempo veranderd. Zelfs bij toegestane aangekondigde demonstraties wordt de mobiele eenheid zichtbaar op locatie geplaatst. Ik stel ook vast dat dit afhangt van het onderwerp van de demonstratie: bij de BLM-demonstraties worden we of niet eens opgeroepen, of low-profile geplaatst buiten zicht.

Bij demonstraties tegen het corona-beleid worden we in vol zicht geplaatst, en krijgen we van tevoren de opdracht op te treden bij de minste overtreding van de regels. Afstand houden is dan een ideale regel om op te treden: het is immers bijna onmogelijk voor demonstranten om de afstand van 1,5 meter in acht te nemen.

Bovendien is dat juist iets waar zij tegen demonstreren.

We weten dus al zeker dat we op gaan treden. De minste tegenstand, zoals niet snel genoeg lopen, is nu een toegestane reden om maximaal geweld te gebruiken. Zo snel mogelijk schoonvegen is het devies.

De demonstraties tegen corona worden standaard wappie-demo's genoemd.

Je kunt ook bij de aanhoudingseenheid werken, de zogenaamde Romeo's. Ik zit daar zelf niet bij. Ik weet wel dat deze eenheid bij corona-demonstraties er continu op uit zijn de situatie te laten escaleren, zodat de mobiele eenheid vervolgens zo snel mogelijk schoon kan vegen.

Intimidatie door zoveel mogelijk geweld is bedoeld om demonstranten af te schrikken. Al tijdens het geweld doet de politie een oproep aan demonstranten die eventueel onderweg zijn, om terug te keren. Door maximaal te escaleren hopen ze deze demonstranten af te schrikken.

Wanneer deze mensen dan alsnog komen, is dat een reden die naderhand wordt aangevoerd voor de escalatie.

Ik verklaar bij u omdat ik hier niet langer aan mee kan en wil werken.

Er wordt neerbuigend en discriminerend over demonstranten gesproken. Het zijn 'hersenzonde wappies', 'virussen die je moet bestrijden', 'onderkruipsels waar je de lat over moet leggen', en ga zo maar door.

Momenteel ben ik, buiten de politieorganisatie om, onder behandeling voor psychische klachten als gevolg van mijn werk bij de ME. Er is bij mij PTSS geconstateerd.

Ik kan mij echter niet ziekmelden, of afmelden voor dienst bij de ME. Er wordt dan direct gevraagd of je moeite hebt met 'wappies rammen'. Wanneer je dat bevestigt, heb je geen leven meer: je wordt dan continu vernederd en gepest, en onder druk gezet demonstranten te slaan.

Ik kan dit niet meer. Mijn vrouw kent me niet meer terug. Ik ben depressief, slaap slecht, huil veel, en val constant uit tegen mijn vrouw en kinderen.

Ik heb mij nu toch ziekgemeld met als reden dat ik corona-verschijnselen heb. Hoe cynisch. Ik schaam mij ervoor, maar ik zie geen andere weg.

Januari 2021

Aanvulling maart 2021:

Ik heb de BPOC2020 gevraagd de beelden van dit verhoor voorlopig niet online te plaatsen, na bedreigingen via sociale media richting de agenten die hebben verklaard, toen de BPOC2020 citaten uit verhoren op Twitter plaatste.

Het gaat mij er niet om of ik ontslagen zou worden of op non-actief geplaatst. Het gaat mij om de veiligheid van mijn gezin.

Ik heb trouwens besloten zelf mijn ontslag in te dienen. Ik kan en wil hier geen deel meer van uit maken. Ik ga eraan kapot.

Mijn naam is

Ik ben politieagent.

Mijn reden om bij de BPOC2020 mijn verklaring af te leggen, is mijn enorme bezorgdheid over wat er van ons als politieagent verwacht wordt sinds het begin van de crisis in maart 2020.

Ik ben bij de politie gegaan om mensen te helpen. Om te helpen het land veilig, open vrij te houden. Om burgers die de wet overtreden aan te spreken, indien nodig te beboeten, of aan te houden bij meer ernstige situaties. Dat hoort bij het politiewerk.

Elke handeling was altijd gericht op het beschermen van de open en vrije samenleving. Daarbij voelde ik mij dienstbaar aan die samenleving. Dienstbaar aan de burgers, aan de mensen die bescherming verdienen tegen criminaliteit. Of tegen automobilisten die de verkeersveiligheid in gevaar brengen.

Op de patrouilleauto's staat de term 'waakzaam en dienstbaar'. Dat geeft voor mij precies aan hoe ik als agent mijn werk wil doen: waakzaam tegen overtredingen en misdrijven, en daarmee dienstbaar aan de open en vrije samenleving. Zodat de samenleving open en vrij kan blijven.

Alles is echter veranderd. We zijn niet meer dienstbaar aan de samenleving, maar aan een politiek van onderdrukking en geweld.

Als agent wordt nu van mij verwacht dat ik jongeren die 'samenscholen', alleen het woord bezorgt me al een misselijk gevoel in mijn maag, aan te spreken, te beboeten, en bij de minste tegenstand aan te houden. Zero tolerance, dat is het motto.

Er wordt van mij verwacht dat ik mensen die koffie drinken op het Museumplein arresteer wanneer ze geen 1,5m afstand houden. Ook daarbij geldt: pak ze aan die virusontkenners!

Er is geen enkele terughoudendheid meer bij de toepassing van het geweld. Veel collega's hebben letterlijk een haat tegen de demonstranten, en worden op geen enkele wijze in toom gehouden door de leiding. Het hoofddoel: schoonvegen van het plein, zo snel mogelijk!

Ook bij het gebruik van het waterkanon zijn de regels verdwenen. Waar eerder een waterkanon pas bij echte rellen werd ingezet, hoort het nu bijna tot het standaard gereedschap. Er zijn regels bij het gebruik van het kanon, zodat burgers niet gewond raken. Het waterkanon heeft als bedoeling mensen uit elkaar te drijven. Nu wordt er echter bewust gericht op de persoon gespoten, met alle gevolgen van dien.

Er is geen enkele ruimte om twijfels over het optreden van de politie te bespreken met collega's of de vertrouwenspersoon. Vertrouwen is een vreemd woord geworden: collega's wantrouwen elkaar, monitoren continu of je geen 'wappie' bent. Want dan heb je geen leven meer, dan lig je eruit, en word je belachelijk gemaakt.

Geweld is nu regel, en geen uitzondering meer. Ik moet nu mensen tegen de grond werken, ongeacht of ze jong zijn of bejaard, wanneer ze bijvoorbeeld geen mondkapje dragen in een winkel, en wij er door de supermarktmanier bijgehaald worden.

Ik heb tegenwoordig mensen achter in de auto zitten, die mijn collega en ik hebben aangehouden, die gewoon hun boodschappen deden. Eerlijke burgers, wiens enige 'misdrijf' is dat zij geen mondkapje willen dragen waar het nut niet van bewezen is.

Ik heb ook elke dag zo'n ding op mijn gezicht. Laatst zat ik op de auto met een collega en het ging over mondkapjes. Volgens hem was 'het voordeel van zo'n zwart masker dat het angst aanjaagt wanneer je iemand aanspreekt'.

Ik merk aan collega's dat zij steeds makkelijker geweld toepassen. Ik merkte dat ook bij mijzelf. Op een bepaald moment ga je geestelijk en mentaal een grens over, kom je in een spiraal terecht waarin je elke terughoudendheid laat varen.

Ik heb één aanhouding verricht waarbij ik een man van boven de 70 samen met een collega tegen de grond werkte omdat hij in de supermarkt zijn mondkapje onder de neus droeg. Wij waren ter plaatse geroepen omdat de man de winkel niet wilde verlaten toen de supermarktmanager daarom vroeg.

Toen de man op ons verzoek weigerde de winkel te verlaten, keken mijn collega en ik elkaar aan, en werkte de man tegen de grond. De man schreeuwde en huilde. Ik merkte dat ik automatisch handelde, en daar schrok ik erg van.

Ik heb het thuis aan mijn vriendin verteld, en raakte toen volledig overstuur. Ik heb mijzelf altijd als vredelievend mens gezien. Als een zachtaardig iemand. En nu had ik een bejaarde, zwakke man tegen de grond gewerkt.

Ik doe het niet meer. Ik heb mij ziekgemeld met burn-out klachten. Ik ga op zoek naar ander werk.

Januari 2021.

Maart 2021

Ik heb de BPOC2020 verzocht een anonieme transcriptie online te zetten, vanwege bedreigingen onze richting op. Wanneer er ooit een mogelijkheid komt om veilig openlijk naar buiten te treden, zal ik dat doen.

Mijn naam is...

Ik heb lang getwijfeld of ik bij de BPOC2020 zou verklaren, want het voelt toch een beetje als ontrouw aan de organisatie. Maar ik kan niet anders.

Het werk als politieagent is onherkenbaar veranderd sinds de coronacrisis.

Een aantal jaren geleden heb ik mij opgegeven voor dienst bij de ME. Dat deed ik omdat het soms nodig is je collega's in uniform die het zelf niet meer aankunnen bijvoorbeeld een menigte in bedwang te houden, te beschermen.

Als agent heb ik zelf wel eens meegemaakt dat collega's en ik fysiek bedreigd werden, zonder dat er ME in de buurt was. Ik heb toen besloten zelf bij de ME te gaan.

Ik ben niet bij de ME gegaan om onschuldige demonstranten te mishandelen. En dat is precies wat er nu wel gebeurt.

Als ME zetten we direct in op maximaal optreden, waar we voorheen terughoudend moesten zijn.

Vroeger zag ik zoiets op de TV in landen als Rusland. Ik was toen blij dat wij dat anders deden. Maar het optreden van de ME, ook van de agent in de straat trouwens, is onherkenbaar veranderd. Er wordt nauwelijks gewaarschuwd en direct met overmatig geweld opgetreden.

Als reden om demonstraties op te breken wordt dan afstand aangevoerd. Of dat de demonstratie verboden is. Maar moet je daarom mensen gaan slaan? En een arrestatie-eenheid het veld insturen om de boel te laten escaleren?

Ik ben in korte tijd veranderd van een gelukkig en ontspannen mens, in een nerveuze man, die er elke dag tegenop ziet naar het werk te gaan.

Wanneer ik weet dat er een demonstratie is tegen corona, meld ik mij standaard ziek, want ik wil er niet meer aan mee doen.

Maar ook wanneer ik op de auto zit is het werk een hel voor me. Continu word je opgeroepen om naar situaties te gaan waarbij mensen weigeren zich aan de maatregelen te houden. Vaak gaat het dan om het niet dragen van mondkapjes of het overtreden van de avondklok. En bijna altijd escaleert de situatie, omdat mensen gewoon niet begrijpen waarom de regels er zijn, en zich er niet aan willen houden.

Laatst liep er een jongen op straat omstreeks 21.15 uur. We spraken de jongen aan en vroegen zijn legitimatie. Hij legitimeerde zich. Hij was 22, en op weg naar zijn vriendin. Hij had gewerkt en haalde het net niet om voor 21.00 uur bij haar te zijn.

We hebben hem een proces – verbaal gegeven. Waarom? Ik weet het niet. Hij liep gewoon buiten! Ik wil mensen best bekeuren, maar niet hierom!

Toen we in wilde stappen zei de jongen: zijn jullie nu blij? Mijn collega liep naar hem toe, pakte hem vast en vroeg mij te helpen hem aan te houden wegens belediging. De jongen probeerde los te komen. Toen werd hem ook verzet bij arrestatie ten laste gelegd.

We hebben de jongen geboeid in de auto gezet, en hem heel de nacht vastgehouden. Zijn mobieltje ging constant af. Ik dacht: er is iemand heel erg ongerust. Maar ik mocht niet opnemen.

U heeft mij gevraagd alleen over mijn eigen ervaringen te vertellen. Maar ik wil hier toch zeggen dat er heel veel collega's zijn die zich net zo voelen als ik. Die overspannen zijn van het constante geweld wat zij toe moeten passen.

En wanneer je al gespannen bent, heb je minder geduld met mensen, waardoor je nog eerder geweld toepast. Het is een cirkel waar je niet meer uit komt.

Er is totaal geen ruimte om dit binnen de organisatie aan de orde te stellen. Nul. Niets.

De bijnamen voor de demonstranten worden steeds grover. Door de demonstranten te ontmenselijken, wordt het makkelijker geweld op ze toe te passen zegt de psycholoog (van buiten de organisatie) waar ik nu kom.

Ik heb het einde bereikt van wat ik nog kan. Ik heb tot nu toe door smoesjes kunnen voorkomen dat ik als ME-er mensen geslagen heb. Maar er wordt al scheef naar mij gekeken.

Ik ben bang, en weet niet meer wat ik moet doen.

Ik zag uw oproep, en ben zo blij mijn verhaal te mogen doen. Ik ben wanhopig.

Februari 2021

Maart 2021:

Vanwege de bedreigingen aan het adres van de commissie heb ik gevraagd mijn verhaal anoniem en schriftelijk te publiceren. Ik ben echter bereid om, op het moment dat dit door bijvoorbeeld een rechtbank of Amnesty onderzocht gaat worden, daar te getuigen. Dit moet stoppen.

Mijn naam is...

Ik heb mij aangemeld bij de BPOC2020 omdat ik vind dat de misstanden binnen de politieorganisatie naar buiten moeten komen.

Ik werk 15 jaar binnen de organisatie, waarvan 5 jaar als ME-er.

Het is ronduit schokkend wat ik als agent en ME-er bijna dagelijks meemaak.

Geweld toepassen als ME-er tegen demonstranten is standaard geworden. We moeten er met volle kracht in. Dat zijn de instructies.

Voorheen moest je op de benen slaan, en nu slaan we op het hoofd. Een bebloed hoofd schrikt af zeggen ze. Terwijl ik dit tegen u zeg is het net of ik het over een ander heb. Ik treed volledig buiten mezelf wanneer ik op demonstranten afgestuurd wordt.

Ik was op 21 juni (2020) in Den Haag, waar de verboden demonstratie was op het Malieveld.

Het was 's-ochtends, voordat de demo begon, al duidelijk dat we op gingen treden. Ik was stomverbaasd. Ik vroeg aan mijn leidinggevende hoe hij nu al wist dat we op gingen treden. Hij zei dat ik mijn werk moest doen en geen vragen stellen. "Wij voeren uit wat de driehoek zegt", zei hij alleen.

Omstreeks 13.30 uur verlieten de demonstranten het Malieveld. Ze hadden van de burgemeester toch toestemming gekregen tot die tijd samen te komen.

Wij stonden ze toen al op te wachten bij het station. Dat was volkomen nieuw voor me. Het was allemaal vreedzaam verlopen op het Malieveld. Waarom stond ik daar?

Er stond ook een politievoertuig met een arrestatie-eenheid. En een waterkanon. Waarom? Ik begreep er niets van.

Op zeker moment kwamen de demonstranten aangelopen vanaf het Malieveld over het pad naar het station. Het was duidelijk dat ze niet verwacht hadden dat wij daar stonden. Juist onze aanwezigheid veroorzaakte de spanning. Voor die tijd was het ontspannen en was er niets aan de hand.

Mijn eenheid had opdracht gekregen de weg naar het station te blokkeren. Wij moesten voorkomen dat 'het tuig' ongehinderd de trein kon pakken na een 'verboden wappie-demonstratie'.

Alle uitwegen waren door mij en collega's geblokkeerd.

Plotseling kwam uit het politievoertuig de arrestatie-eenheid. Ze renden op de menigte af en begonnen te slaan en schoppen. Ik was verbijsterd. Het liep direct uit de hand.

De dag is als een waas aan mij voorbij gegaan. Ik wist niet wat me overkomen was. Hier was ik geen ME-er voor geworden.

Maar 21 juni was pas het begin.

Ook op patrouille op de auto zijn we constant 'op jacht' zoals dat heet. Ik walg ervan.

Later noemde Rutte deze mensen 'doorgesnoven hooligans'. Onvoorstelbaar dat hij het uit zijn mond kreeg.

Alle verklaringen die door de overheid over dit geweld naar buiten zijn gebracht, zijn gelogen.

Ik weet echt wel dat er tussen demonstranten soms oproerkraaiers lopen. Pak die dan! Dat is wat wij horen te doen. En wanneer je dan mensen moet verwijderen, doe dat dan met een minimum aan geweld, zoals dat vroeger de instructie was.

Wanneer mijn verklaring naar buiten komt krijg ik moeilijkheden en word waarschijnlijk ontslagen, op non-actief gezet of krijg ik bureauwerk. Dat is dan maar zo.

Ik verander op deze manier in een emotioneel wrak.

December 2020

Maart 2021:

Vanwege de bedreigingen gericht naar de BPOC2020 en naar de agenten die bij u verklaard hebben, heb ik voor de veiligheid van mij en mijn gezin gevraagd een anonieme transcriptie online te plaatsen. Zodra het veilig openlijk kan mogen de beelden alsnog online.

Mijn naam is...

Ik ben agent bij de politie. Ik was trots toen ik agent werd; je begint als aspirant, dan word je surveillant, en dan agent.

Ik hielp Nederland veilig te houden, hielp mensen bij verkeersongevallen, of bij huiselijk geweld.

Van die trots is niets meer over.

Sinds maart 2020 jaag ik op demonstranten, mondkapjesweigeraars, jongeren die plezier maken in een te grote groep, en overtreders van de avondklok.

De sfeer onder de collega's is enorm veranderd. Wantrouwen voert de boventoon: ben je vóór of tégen de maatregelen en de wappies?

Als agent sta ik voortdurend onder spanning. Er zijn immers bijna geen normale situaties meer. Ik ben continu mensen aan het aanspreken op overtreding van de maatregelen.

Wanneer dat alles was, zou het al zwaar zijn. Maar de wijze waarop we mensen die het minste weerwoord bieden behandelen, vind ik afschuwelijk. Aanhoudingen gaan altijd gepaard met het omlaggen van de handboeien, waar dat vroeger alleen gebeurde wanneer de arrestant tegenwerkte.

We hebben handboeien met een scharnier ertussen. Je legt eerst de handboei om één pols. Het is intussen 'grappig' geworden om dan te 'wrikken' met de handboei. Dat is enorm pijnlijk.

Ik kom bijvoorbeeld in situaties dat ik een burger arresteer die geen mondkapje draagt in de trein. Dat doen we wanneer die burger de trein niet wil verlaten. We leggen dan de boei om één pols, en door het 'wrikken' met de boei dwingen we de man/vrouw de trein uit. Gekneusde en zelfs gebroken polsen komen dan met regelmaat voor.

Later op het bureau wordt daar lol over gemaakt. Het is nu dus blijkbaar grappig geworden om burgers te verwonden.

Het zal u duidelijk zijn dat ik in een onmogelijke situatie zit. Want je wil voor je collega's niet weten dat je tegen dit soort dingen bent. Dan denken ze dat je 'ook een wappie bent'. Maar ik wil er ook niet aan meedoen.

Vaak protesteren omstanders wanneer we iemand aanhouden, zoals bijvoorbeeld zo'n burger in de trein. We roepen dan onmiddellijk assistentie op. Dan heb je altijd een omstander die in zijn of haar emotie iets roept wat beledigend is. Die wordt direct aangehouden. Door die emotie verzet iemand zich soms, met als gevolg geweld en soms verwonding van die burger.

Ik merk ook dat mensen die vinden dat ze onterecht gewelddadig behandeld zijn door de politie, daar meestal geen klacht over indienen. Klagen wordt als zinloos ervaren, omdat men ervan uit gaat dat er toch niets mee gebeurt, of dat de klacht afgewezen wordt. En meestal is dat ook zo.

Natuurlijk moet je als agent de bevoegdheid hebben geweld te gebruiken. Wanneer elke klacht over geweld toegekend wordt, is het einde zoek.

Maar ook geweld zoals ik zojuist omschreef wordt tegenwoordig als proportioneel gezien, waar dat eerst echt niet acceptabel was.

Er is binnen de organisatie totaal geen ruimte dit te bespreken. Er zijn natuurlijk vertrouwenspersonen. Maar ik vertrouw er niet op dat dat binnenskamers blijft. Er heerst veel wantrouwen onder de collega's, en dat neem je over.

Het zal u niet verbazen dat de stress steeds groter wordt. Bij mij is de stress teveel geworden: het heeft heel veel impact op mijn thuissituatie. Mijn partner met wie ik samenwoonde is intussen bij mij weg, omdat ze mijn buien van afwisselend boosheid en neerslachtigheid niet meer kon handelen.

Ik ga weg bij de politie. Ik ben aan het solliciteren bij een beveiligingsbedrijf. In de nacht rondjes rijden op een bedrijventerrein. Op de dag slapen.

Ik voel me een lafaard, die de burgers in de steek laat. Maar wat kan ik doen?

Januari 2021

Maart 2021:

Na overleg met de BPOC2020 heb ik besloten voorlopig anoniem te blijven, vanwege agressie op social media naar verklarende agenten en de commissie.

Ik benadruk dat de commissie mij de volledige vrijheid geeft om zelf te besluiten over mijn anonimiteit. De commissie geeft mij ook de vrijheid om ze te vragen mijn verklaring na publicatie weer te verwijderen.

*Deze verklaring is op schrift gesteld aan de hand van het mondelinge verhoor. Omdat gebruik is gemaakt van transcriptiesoftware kan er sprake zijn van taal- en/of spellingfouten, waarvoor onze excuses.

BPOC2020

Mijn naam is... en ik ben politieagent.

Ik heb gereageerd op de oproep op de website van de BPOC2020 om als gewetensbezwaarde agent een verklaring af te leggen.

En gewetensbezwaard ben ik. Sterker nog, ik kan mijzelf niet meer aankijken in de spiegel.

Ik heb als ME-er geweld gebruikt tegen demonstranten. Als excuus gebruikte ik dat zij de volksgezondheid in gevaar brachten. Dat werd ons ook verteld. Dat zei Rutte ook op TV. En wie ben ik als zelfs de premier het zegt?

Ik heb 'wappies' geslagen met de 'lange lat'. Ik heb een oude man tegen de grond gegooid. Ik heb pubers die met elkaar knuffelde en danste van een veld afgeslagen.

Ik heb mensen aangehouden en in de boeien geslagen omdat ze geen niet-werkend mondkapje wilde dragen in de supermarkt.

Ik heb talloze mensen beboet die na 21.00 uur in de auto zaten op weg naar huis. En soms die mensen aangehouden wanneer ze mij 'beledigde'. 'Ga ander werk zoeken', is tegenwoordig al een belediging.

Ik heb gelachen met collega's om 'spartelende wappies' in de arrestantenbus.

Ik heb gelachen met collega's om 'wappies die gelanceerd werden door het waterkanon'.

Zo kan ik nog wel even doorgaan.

Mensen zullen nu zeggen: 'dat is toch je eigen verantwoording? Ik heb geen medelijden met je. Je kan toch ontslag nemen?'

En dan hebben ze gelijk! Gewoon gelijk verdomme! Sorry dat ik vloek (geïnterviewde huilt).

(2 minuten pauze, opname loopt door)

Hervatting verklaring:

Ik weet het niet meer. Wat moet ik doen? Ontslag nemen? Ik heb een gezin. Een hypotheek, schulden. Ik slaap niet meer. Ik kijk mezelf niet meer aan in de spiegel, want dan walg ik (geïnterviewde huilt).

(3 minuten pauze, opname loopt door)

Hervatting verklaring:

Ik heb mij ziekgemeld. Ik heb juridisch advies gevraagd aan een advocaat. Met zijn hulp ga ik ontslag nemen. Intussen heb ik psychiatrische hulp (geïnterviewde huilt, handen voor gezicht, verzoekt opname te beëindigen).

Opname gestopt.

Maart 2021:

Na overleg met de BPOC2020 heb ik besloten voorlopig anoniem te blijven, vanwege agressie op social media naar verklarende agenten en de commissie.

*Deze verklaring is op schrift gesteld aan de hand van het mondelinge verhoor. Omdat gebruik is gemaakt van transcriptiesoftware kan er sprake zijn van taal- en/of spellingfouten, waarvoor onze excuses.

BPOC2020

Ik ben ... en werk 12 jaar bij de politie. Ik heb als specialisme de ME gekozen.

Ik verklaar bij de commissie omdat de cultuur binnen de organisatie totaal verrot is.

Als agent, ME-er, maar vooral als mens, kan ik niet langer doorgaan met het met geweld aanhouden van, en inslaan op onschuldige mensen.

Sinds de coronacrisis begon, maar ook al daarvoor, treden we als agenten en ME-ers steeds repressiever op. Van enige terughoudendheid bij het toepassen van geweld is inmiddels geen sprake meer.

Ook gaan we steeds sneller tot aanhouding over. De minste tegenspraak wordt, met 'belediging' als reden, als excuus gezien tot aanhouding over te gaan.

Ik was als bij de demo op het Malieveld op 21 juni. Ik verklaar hier dat we instructies hadden om met maximale inzet van geweld het veld te ontruimen.

Het is nooit een optie geweest de demo rustig te laten verlopen. Dat veld moest leeg. Met geweld, als ontmoediging voor mensen die nog onderweg waren naar Den Haag.

Binnen de organisatie is er geen ruimte om je twijfels over het optreden van de politie en ME te uiten. Voor je het weet ben je een 'wappie', en heb je letterlijk geen leven meer.

Aangehouden demonstranten worden vernederd. Dat begint al in de arrestantenbus. Daar worden ze uitgescholden, en als oud vuil behandeld. Daarmee bedoel ik dat ze worden geduwd en tegen de grond worden gewerkt, met kneuzingen en blauwe plekken als gevolg.

Gewonde demonstranten krijgen op het bureau geen medische hulp. Ze zitten geregeld onder het bloed, vaak van hoofdwonden, want die bloeden erg. Daarom slaan we als ME trouwens op het hoofd. Veel bloed is afschrikwekkend voor de rest van de demonstranten

We bekommeren ons niet om demonstranten die door ons optreden gewond zijn geraakt. Mensen die ons om hulp vragen worden weggestuurd. Ik zat op 21 juni 2020 in een politievoertuig, een bus. Een man met een bebloed hoofd klopte op het raampje. Mijn collega draaide het raampje een heel klein stukje open. De man vroeg ons een ambulance te bellen. Mijn collega zei dat dat niet kon, en dat hij maar iemand anders om hulp moest vragen.

Ik was verbijsterd. Deze man was gewond. Ik had gezien dat hij door een collega op het hoofd was geslagen terwijl hij op de grond lag.

Mijn collega draaide het raampje weer dicht en zei dat 'die wappie zijn verdiende loon' had gekregen, en 'dat hij zich nu wel 10 keer bedenkt voor hij weer gaat demonstreren'.

Maar ook als agent op de auto ben je constant bezig met het bekeuren, aanhouden en intimideren van overtreders van de maatregelen. Ook die aanhoudingen gaan vaak met geweld gepaard. Het is duidelijk dat mensen de maatregelen moe zijn, en daardoor vaak stekelig reageren naar ons wanneer we ter plaatse komen. Er is dan al snel sprake van belediging, wat aanleiding geeft tot aanhouding. Het minste verzet wordt dan als excuus gebruikt om de persoon tegen de grond te werken en de handboeien om te leggen.

Ik verklaar hier dat alles wat ik hier zeg stand beleid is vanuit de leiding. Geweld is een instrument geworden om demonstranten en andere burgers te intimideren. Het is nu regel, geen uitzondering.

Vroeger was ik als agent bewaker van de veiligheid, en hulpverlener naar burgers. Nu ben ik uitvoerder van gewelddadig beleid, en daar pas ik voor.

Ik heb mij ziekgemeld, en ga op zoek naar ander werk.

December 2020

Maart 2021

In overleg met de commissie heb ik besloten mijn verklaring voor nu anoniem te houden. Wanneer later bij een eventueel onpartijdig onderzoek beelden van dit verhoor nodig zijn, ben ik daartoe bereid.

*Deze verklaring is op schrift gesteld aan de hand van het mondelinge verhoor. Omdat gebruik is gemaakt van transcriptiesoftware kan er sprake zijn van taal- en/of spellingfouten, waarvoor onze excuses.

BPOC2020

Mijn naam is...

Ik werk sinds 2012 bij de politie, en ben nu agent.

Het werk heeft voor mij elke glans verloren. Ik ging altijd met veel plezier aan 't werk. Zoals veel politiemensen ben ik bij de politie gegaan om mensen te helpen, en de maatschappij veilig te houden. Dat doe je natuurlijk niet alleen: de collega's spelen daar een onmisbare rol in.

Je moet kunnen rekenen op je collega's, zeker wanneer je in een potentieel gevaarlijke en/of onzekere situatie komt. Dan gaat het er niet alleen om dat je elkaar beschermt, maar misschien nog wel meer dat je als team zorgt dat situaties niet escaleren.

Sinds een jaar kan ik daar echter niet meer op rekenen. Escalatie is meer regel dan uitzondering geworden. Ik moet helaas zeggen dat dit in verreweg de meeste gevallen aan ons ligt, en niet aan de burgers.

Ik probeer zelf nog steeds om onrustige en/of bedreigende situaties te de-escaleren. Dat leren we trouwens ook in de opleiding. Maar ik kan er niet meer op rekenen dat collega's dat ook doen.

Dat betekent dat er situaties zijn dat mijn collega tegengesteld aan mij werkt: hij escaleert de situatie, ik probeer te de-escaleren. Dat is gevaarlijk.

Laatst spraken we 4 jongeren tussen de 18 en 22 jaar aan, die na 21:00 uur op straat waren. Zij stonden onder een brug te roken en muziek te draaien.

Toen we ter plaatse kwamen was de situatie rustig: de jongeren legitimeerde zich op ons verzoek. Mijn collega deelde mede dat hij de jongeren ging bekeuren voor overtreden van de avondklok. Een van hen vroeg zoiets als: 'moet dat nou? Ben je niet liever thuis dan om niets bekeuringen uit te delen? Laat ons toch, we doen niemand kwaad'.

De regel is dan om geen opmerkingen te maken die de persoon aanleiding geven door te een discussie te starten die uit de hand kan lopen. Mijn collega ging echter neus aan neus met hem staan en vroeg: 'wat zei je?' Ik schrok, want dit druist tegen alles in wat we geleerd hebben.

De jongen herhaalde zijn opmerking, waarop mijn collega onmiddellijk zei dat de jongen was aangehouden. Hij maakte ook direct fysiek contact door hem bij de bovenarm te pakken. Onmiddellijk rukte de jongen zich los, en gingen de anderen zich ermee bemoeien.

Het draaide erop uit dat we assistentie van collega's hebben gevraagd. Die kwamen ter plaatse, waarop de situatie totaal uit de hand liep. De mate van geweld die mijn collega's gebruikte was disproportioneel. De jongens werden tegen de grond gewerkt, en met veel kabaal en geweld geboeid. Een van hen had een grote wond op zijn wang en kin, omdat zijn hoofd tegen de grond werd gedrukt. Hij schreeuwde dat hij pijn had. De collega antwoordde

dat hij dan maar moest zorgen dat hij de volgende dag “voor 2100 uur met zijn gore reet thuis zat, i.p.v. als een klotewappie buiten rond te hangen met die teringmuziek”.

Terug op het bureau werd ik er op aangesproken dat ik mij teveel afzijdig had gehouden. “Je moet erop rammen wanneer ze een grote bek hebben”, zei mijn collega met wie ik in eerste aanleg de jongeren had aangesproken. Hij vroeg me of ik soms sympathie met die wappies had, of er zelf ook zo een was.

Soortgelijke situaties komen elke dag voor. Voor mij is het niet werkbaar mee, het is niet vol te houden, en kost me tonnen met stress.

Het huilen staat me vaak nader dan het lachen, letterlijk. Die jongeren die ik net noemde hingen gewoon wat rond. Mijn collega liet de zaak opzettelijk uit de hand lopen, zodat hij “op kon treden” zoals hij dat altijd noemt.

Mijn thuissituatie wordt er ook niet beter op: ik heb nul geduld met mijn puberkinderen, en maak ruzie om niets met mijn vrouw.

Ik heb nachtmerries van het werk, letterlijk, en slaap op de bank omdat ik steeds wakker word en mijn vrouw daarom ook niet meer aan haar nachtrust toekomt. Mijn huwelijk staat op klappen.

Februari 2021

Maart 2021:

Na overleg met de BPOC2020 blijf ik anoniem om veiligheidsredenen.

*Deze verklaring is op schrift gesteld aan de hand van het mondelinge verhoor. Omdat gebruik is gemaakt van transcriptiesoftware kan er sprake zijn van taal- en/of spellingfouten, waarvoor onze excuses.

BPOC2020

Ik ben... en werk 15 jaar als politieagent en later ook bij de Mobiele Eenheid.

Mijn redenen om bij de BPOC2020 te verklaren zijn divers. Ik werd getriggerd door de berichten van de BPOC2020 dat meer dan 40 collega's verklaard hadden.

Daarom heb ik leg ik vandaag, 1 maart 2021, mijn verklaring af.

U vraagt mij wat voor mij de belangrijkste reden is om te verklaren. Daar kan ik kort over zijn: het geïnstitutionaliseerde geweld als onderdeel van ons optreden als Mobiele Eenheid tijdens demonstraties. Maar ook wanneer we ter plaatse worden geroepen bij overtredingen van de maatregelen, zoals de mondkapjesplicht en avondklok.

Ik herken dat er sprake is van een dehumanisatie van demonstranten, overtreders van de maatregelen en tegenstanders van het regeringsbeleid.

Dat leidt ertoe dat je 'kunt leven' met het toepassen van extreem gewelddadig optreden: degene die je slaat is gevoelsmatig geen mens, maar een 'wappie', 'gevaar voor de volksgezondheid', 'reischopper', of, zoals Rutte het noemde, 'doorgesnoven hooligan'.

Dat de overheid bij monde van Rutte, de Minister-President van Nederland, demonstranten met bijnamen ontmenselijkt, is te triest voor woorden.

Als ME-er ga je niet in gesprek met demonstranten. Dat was en is een goede regel. Als agent heb je die vrijheid wel. We gaan het gesprek echter niet meer aan. Dat is ook beleid vanuit de leiding: 'praten met die figuren heeft geen zin'.

Ik ga als agent echter regelmatig met hen in gesprek. In de meeste gevallen zie ik gewoon bezorgde burgers, mensen die hun baan zijn kwijtgeraakt, eenzame mensen, bange mensen.

Wanneer collega's mij tijdens demo's (als agent) hebben zien spreken met demonstranten, krijg ik later direct vragen, zoals 'je bent toch niet te aardig voor die asocialen?'

Ik ontwijk zo'n vraag, en merk dat ik steeds meer als een outsider gezien word.

Als ME-er wordt er vervolgens van mij verwacht, dat ik diezelfde mensen 'de lange lat laat zien', 'een wappie-behandeling geef', 'op de de aluhoed ram', en ga zo maar door.

Ik hoor demonstranten soms schreeuwen 'befehl ist befehl, refererende aan WOII. In het begin schrok ik daarvan, en vond die vergelijking ongepast. Maar ik moet nu tot mijn verdriet erkennen dat het klopt: het geweld is onderdeel van het beleid. Wanneer je niet meedoet, lig je eruit.

Ik doe dus niet meer mee. Het ziekteverzuim neemt toe binnen de organisatie. Dat verbaast mij niets. Het is de enige weg om het te ontlopen, op ontslag nemen na.

Ik heb mij gisteren ziekgemeld en ben op zoek naar ander werk. De politie is niet meer de betrouwbare organisatie die het was. Natuurlijk was het nooit perfect, dat is het binnen geen enkele organisatie.

Maar de politie heeft zich tegen de Nederlanders gekeerd.

Ik hoor het mijzelf nu zeggen, en besef waar we naar op weg zijn: een politiestaat.

Maart 2021

Maart 2021:

Om veiligheidsredenen wil ik anoniem blijven.

*Deze verklaring is op schrift gesteld aan de hand van het mondelinge verhoor. Omdat gebruik is gemaakt van transcriptiesoftware kan er sprake zijn van taal- en/of spellingfouten, waarvoor onze excuses.

BPOC2020

Mijn naam is ...

Sinds 8 jaar werk ik als politieagent.

Ik heb de politieorganisatie in 8 jaar tijd zien veranderen van een mooie organisatie om te werken in een organisatie die steeds repressiever optreedt.

Zero tolerance werd een aantal jaren geleden steeds meer een onderdeel van het optreden als agent. Dat betekende dat we zoals de leiding dat noemde 'een daadkrachtiger imago' moesten ontwikkelen. Niet meer waarschuwen, maar direct optreden.

Dat kan een proces-verbaal (bekeuring) zijn, maar ook het direct aanhouden van een persoon in geval van belediging. En daar gaat het al jaren mis. Mensen zijn soms emotioneel in situaties waar wij bij geroepen worden. Dan roept iemand wel eens wat. Waar we voorheen de 'boel moesten sussen', is het steeds meer gewoonte geworden die persoon direct aan te houden. In de emotie verzet zo'n persoon zich dan geregeld. Dan moet er geweld aan te pas komen om die persoon aan te kunnen houden, en worden direct de boeien omgelegd.

Sinds de coronacrisis zijn er steeds meer incidenten. Mensen zijn moe van de maatregelen, en krijgen een korter lontje, en zeggen in de emotie steeds vaker dingen die direct als belediging worden gebruikt om de persoon aan te kunnen houden. Zero tolerance werkt dan contra-productief: de zaak escaleert door direct tot aanhouding over te gaan.

Bijna dagelijks ben ik bezig mensen aan te houden die een maatregel hebben overtreden. Vaak is dat het niet dragen van mondkapjes in het OV of in winkels.

Laatst had iemand de politie gebeld omdat zijn overbuurman bezoek had van ongeveer 10 mensen tegelijk. Ze waren aan het barbecueën in de tuin.

Mijn collega en ik werden ernaar toe gestuurd om poolshoogte te nemen. We belden aan. Er werd daar inderdaad een feestje gehouden.

We maakte de man erop attent dat dit tegen de regels was: er werd geen afstand gehouden, er waren te veel mensen bij elkaar, en het was na 21 uur, dus die mensen moesten de avondklok overtreden om naar huis te kunnen. De man antwoordde zichtbaar geïrriteerd dat het zijn huis was, en dat hij daar deed wat hij zelf wilde.

Mijn collega herhaalde dat de man in overtreding was. De man zuchtte en zei: tsjonge jonge, wat een gezeur, ga wat nuttigs doen. Mijn collega reageerde direct met de woorden: u bent aangehouden. De man schrok, wilde de deur dicht doen, waarop mijn collega de deur openduwde en de man vastpakte.

Samen hebben we de zich verzettende man geboeid, wat gepaard ging met veel geweld. Intussen bemoeide de rest van de aanwezige mensen zich ermee, waardoor de situatie steeds dreigender werd, en we assistentie hebben ingeroepen.

De man heeft twee nachten vastgezeten, samen met nog drie van zijn gasten, die ook met veel geweld aangehouden zijn.

In mijn optiek hebben wij hier verkeerd opgetreden, door de man direct aan te houden voor belediging. Later kwam daar ook nog 'verzet bij aanhouding' bij.

Ons 'zero tolerance' optreden heeft geresulteerd in een straat vol politie, veel onrust, schreeuwende mensen etc. We hebben niet eens een poging gedaan de situatie te de-escaleren. Alles is gericht op repressief optreden.

Het zijn immers, zoals we dat onder de collega's noemen, asociale wappies', 'achterlijke complotdenkers', ze zijn 'het doodslaan niet waard', en zo kan ik nog wel even doorgaan.

Ik ben van een hulpvaardige politieagent en hulpverlener, veranderd in een repressieve dictator van wie verwacht wordt dat hij 'niets pikt van die wappies'.

Dit kan zo niet langer. Wanneer ik hoor hoe er onder de ME maar ook onder agenten gesproken wordt over demonstranten beangstigt mij dat: deze collega's lijken plezier te hebben in het slaan van demonstranten.

Een opmerking als 'we zullen die koffiedrinkende idioten de lange lat i.p.v. een koekje bij de koffie geven', is nog onschuldig vergeleken bij wat er nog meer aan vernederende opmerkingen rondgaan. Wanneer je op dat moment niet meelacht, krijg je al vragen en gefronste wenkbrauwen. Wanneer er ook maar vermoed wordt dat je sympathie hebt voor demonstranten, tegen het regeringsbeleid bent of tegen het zero tolerance beleid, lig je direct uit de groep.

U zult begrijpen dat dit enorme stress bij mij geeft. Dat resulteert in slecht slapen, continu geprikkeld zijn, waardoor ik steeds minder geduld heb, ook in situaties in mijn werk als agent.

Ik kan het niet meer met mijn geweten verenigen om mensen die een feestje vieren, of na 2100 uur op straat zijn, een mondkapje niet of niet juist dragen of samen knuffelen op een grasveld, aan te spreken, te bekeuren of, geregeld met geweld, aan te houden.

Via mijn huisarts ben ik nu in behandeling bij een psycholoog. Ik zie geen toekomst meer bij de politie.

Januari 2020

Maart 2021:

Op dit moment wil vanwege de bedreigende sfeer anoniem blijven.

*Deze verklaring is op schrift gesteld aan de hand van het mondelinge verhoor. Omdat gebruik is gemaakt van transcriptiesoftware kan er sprake zijn van taal- en/of spellingfouten, waarvoor onze excuses. BPOC2020

Mijn naam is....

Ik ben 9 jaar geleden vol trots bij de politie gaan werken.

Politieagent worden was een jongensdroom van me.

Ik heb er hard voor gewerkt. Ik leer niet zo makkelijk, maar ik had een sterke motivatie. Mensen helpen, het verkeer veilig houden, samen werken aan een samenleving die vrij en veilig is.

Die jongensdroom is een nachtmerrie geworden sinds ik als politieagent achter burgers aan moet zitten die volgens de coronaregels de veiligheid van anderen in gevaar brengen. Overtreders van de mondkapjesplicht en van de avondklok. Vreedzame demonstranten.

De politie is een uitvoerende organisatie. Als agent moet je soms bekeuringen geven voor feiten waarvan je je afvraagt of dat wel zo nodig is. Dat hoort bij het werk. Ook moet je soms mensen aanhouden. Dat gaat soms gepaard met geweld, maar wel gepast geweld. Dat wil zeggen niet meer geweld dan nodig. Daar hielden verreweg de meest collega's zich aan.

Er heeft sinds maart 2020 in hoog tempo een omslag plaatsgevonden.

We worden nu geacht continu achter overtreders aan te zitten van regels waar steeds meer burgers niets meer van begrijpen. Dat resulteert in discussies met burgers die al snel uit de hand lopen. En meestal door toedoen van de agenten.

Ik zal dat uitleggen. Als agent zijn wij opgeleid om te zorgen dat zaken niet escaleren. Wanneer iemand met je in discussie gaat, ben je getraind om zo'n discussie niet uit de hand te laten lopen.

Maar we hebben nu de opdracht vanuit de leiding om de persoon aan te houden wanneer hij of zij bijvoorbeeld na eerste vordering geen identiteitsbewijs laat zien. Voorheen waarschuwden we eerst dat we tot aanhouding zouden overgaan wanneer er niet aan de vordering werd voldaan. In verreweg de meeste gevallen kwam het ID dan alsnog boven water.

Ook moeten we nu de minste tegenspraak van een burger als belediging opvatten, en direct de burger aanhouden. En dat voor opmerkingen die vroeger niet eens in de buurt van belediging kwamen.

En dan het geweld bij die aanhoudingen. 'Gepast geweld' is binnen de organisatie een vies woord geworden. "Anderen in gevaar brengen door geen lap voor je smoel te binden is ook niet gepast", hoorde ik een collega laatst zeggen. "Dus niet janken wanneer je met blauwe plekken en kneuzingen thuiskomt".

Ik zal een voorbeeld geven:

Op een avond rond 21:30 uur zagen we een jongen en meisje langs de waterkant zitten zoenen. Mijn collega stopte direct de auto. "Godverdomme, die pakken we op", zei hij tot mijn verbazing over de agressie waarmee hij die woorden uitsprak. Hij was duidelijk woedend.

We liepen naar het jonge stel. Zonder begroeting snauwde mijn collega dat ze zich moesten identificeren. De jongen had een ID bij zich, het meisje niet. Volgens zijn ID was de jongen 18, het meisje vertelde 17 te zijn.

"Jij krijgt een proces-verbaal voor overtreding van de avondklok", zei mijn collega tegen de jongen. "En je rot zo snel mogelijk op naar dat vieze kot van je". Hij overviel me volledig met dit optreden. Daarna keerde hij zich tot het meisje en zei haar dat ze aangehouden was wegens het niet kunnen tonen van haar ID. Ze schrok. Ze zei om de hoek te wonen bij haar ouders, en daar haar ID te gaan halen. Toen ze weg wilde lopen greep mijn collega haar ruw vast, onder het uiten van termen die ik hier niet ga herhalen.

Op dat moment vroeg haar vriend of de agent "even normaal" wilde doen. Mijn collega zei hem dat hij nu ook was aangehouden wegens belediging. Met veel geweld pakte hij de jongen vast en dwong hem op de grond. De jongen was sterk, dus ik heb met grote tegenzin geassisteerd, terwijl het meisje stond te huilen. Het was dramatisch.

Dit is slechts één van de vele voorbeelden.

Ik verklaar hier duidelijk dat dergelijk optreden vanuit de leiding wordt opgelegd. Direct aanhouden, maximaal geweld, het hoort allemaal bij de intimidatie van de burger die vanuit de leiding aan de agenten wordt meegegeven.

Ik begrijp dat er onbegrip is bij mensen over het optreden van ME en politie. Het is echter bijna ondoenlijk om je afzijdig te houden in escalerende situaties, ook al escaleren die door ons toedoen. Ik probeer dan altijd de aanhouding zo snel en effectief mogelijk af te ronden. Mijn collega niet assisteren is op zo'n moment niet mogelijk. De collega assisteren en proberen het geweld te minimaliseren is het enige wat ik op dat moment kan doen.

Wanneer bekend wordt dat je tegen deze manier van werken bent, word je door de leiding op het matje geroepen. Je bent dan "een gevaar voor je collega's, omdat ze niet op je kunnen vertrouwen in gespannen en potentieel gevaarlijke situaties". Dat *wij* zo'n situatie gespannen en gevaarlijk hebben gemaakt kan ik niet meer mee omgaan.

Zoals gezegd: het is een nachtmerrie voor me. Ik hoop dat ik wakker word, en het inderdaad slechts een boze droom was.

Ik wil u danken dat ik mijn verhaal bij u mocht doen. Ik hoop hiermee te helpen een discussie op gang te brengen.

Februari 2021

Maart 2021:

Ik heb mijn toestemming om de beelden van dit verhoor online te zetten voorlopig in te trekken vanwege de bedreigingen tegen verklarende agenten. Zoals meer collega's die bij de BPOC2020 verklaard hebben, ben ook ik bereid de beelden van mijn verklaring ter beschikking te stellen wanneer er ooit een onafhankelijk onderzoek naar het politieoptreden plaats zal vinden.

*Deze verklaring is op schrift gesteld aan de hand van het mondelinge verhoor. Omdat gebruik is gemaakt van transcriptiesoftware kan er sprake zijn van taal- en/of spellingfouten, waarvoor onze excuses. BPOC2020

Mijn naam is...

Ik ben nu 14 jaar werkzaam als politieagent.

Ik verklaar bij u, omdat het onmogelijk is mijn zorgen binnen de politieorganisatie te bespreken. Zorgen over extreem geweld en grofheid tegen burgers die de maatregelen overtreden en tegen mensen die demonstreren, vernedering van arrestanten, te veel om op te noemen.

Het broeit binnen de politie. Het wantrouwen jegens elkaar is groot. We weten allemaal dat er collega's zijn die het zat zijn, die zwaar gestrest zijn omdat van ze verwacht wordt dat ze zonder tegenspraak meedoen aan alle misstanden.

Je weet nooit hoe je collega er over denkt. Dat deel je niet. Want voor je het weet sta je te boek als 'wappie-lover', en dan wordt het leven je onmogelijk gemaakt.

Iedereen kijkt dus schuin naar elkaar, omdat niemand elkaar vertrouwt. Dat is levensgevaarlijk. Je moet je collega kunnen vertrouwen, in elke situatie.

De coronacrisis, of liever gezegd het beleid van de overheid, zet mensen tegen elkaar op. Daar is onze werkvloer natuurlijk niet immuun voor. We zijn ook maar mensen.

Voor- en tegenstanders van de maatregelen beschimpen elkaar. Dat zie je overal, kijk maar op social media. Dat is erg genoeg, maar die mensen op Facebook weten wel hoe de ander erover denkt. En dat je niet weet hoe je medeburger in de rij bij de kassa erover denkt, is niet zo'n probleem.

Maar wanneer je als collega's bij de politie elkaar niet vertrouwt, kan je niet veilig werken. Wanneer mijn collega met extreem geweld een 'wappie' aanhoudt, en hij komt in de problemen waardoor hij mijn assistentie nodig heeft, voel ik de weezin tegen zijn optreden. Ik twijfel dan, en dat is gevaarlijk, want hij kan zomaar het onderspit delven. Wapengebruik ligt dan op de loer. En dat om bijvoorbeeld het overtreden van de mondkapjesplicht.

Er gaan straks doden vallen, let op mijn woorden.

De sfeer op het werk is dus onherkenbaar veranderd. Het ziekteverzuim neemt toe. Geregeld mis ik collega's die al maanden thuis zitten. Wanneer ze dan weer terugkomen, wordt er wantrouwend naar ze gekeken, omdat er meteen gedacht wordt dat die collega zich ziek heeft gemeld omdat hij tegen het zero tolerance beleid is en het geweld wat we tegen burgers en demonstranten moeten gebruiken.

Je weet dus nooit hoe je collega erover denkt. Zo'n sfeer van wantrouwen is funest, en levert tonnen met stress op. Daardoor functioneer ik slechter, ben ik eerder geprikkeld, heb ik minder geduld, waardoor ik in gespannen situaties waar we ter plekke zijn geroepen zelf ook burgers af ga snauwen.

Ik was twee jaar geleden nog van plan om bij de ME te gaan. Ik zie daar nu uiteraard van af. Wanneer ik zie hoe collega's eraan toe zijn wanneer ze demonstranten hebben belaagd, schrik ik me rot. En ik zeg belaagd, omdat er geen ander woord voor is. Er wordt zonder enige terughoudendheid op demonstranten ingeslagen.

Zo'n collega van de ME zie ik soms vlak na zijn dienst. Sommigen zitten te janken in de kleedkamer. Niemand troost zo'n man, want je wilt niet te boek staan als tegenstander of 'wappie-lover.' Er wordt ongemakkelijk naar zo'n collega gekeken. Of hij wordt hardop belachelijk gemaakt, terwijl ik van veel collega's die daaraan meedoen het sterke vermoeden heb dat ze ook grote gewetensbezwaren hebben tegen het optreden van de ME en politie.

Het is een schizofrene situatie. Je kan nooit laten zien hoe je erover denkt. Je moet elke dag tegen je geweten in handelen. Je doet je voor je collega's anders voor dan je bent. Daarom gebruik ik het woord schizofreen. De hele politieorganisatie is een schizofrene organisatie geworden.

En neem van mij aan dat dit niet begonnen is met de coronacrisis. Het is al jaren aan de gang. Ik heb het sterke gevoel dat hier door de overheid en daarmee door de leiding van de politie langzaam naar zeker naartoe is gewerkt.

De politie is niet meer te vertrouwen. Daarmee zeg ik dat ik zelf als politieagent ook niet meer te vertrouwen ben. Dat burgers er niet meer op kunnen vertrouwen dat ik er ben om hen te helpen, en nooit buitenproportioneel geweld zal gebruiken.

Burgers kunnen er ook niet op vertrouwen dat klachten die zij indienen wegens overmatig geweld onpartijdig behandeld zullen worden. Trouwens, de meeste klachten belanden op de plank, dat is al jaren zo.

Over collega's die klagen over de organisatie wordt gezegd dat ze hun eigen nest bevuilen. Maar dat nest is allang door de leiding bevuild, en door de overheid.

Ik hoop dat mijn verklaring, en van mijn collega's die bij u verklaren, tot een onderzoek en tot verandering leidt.

Op dit moment zit ik ziek thuis. Ik ben geestelijk opgebrand. Ik weet niet of ik ooit weer aan het werk ga.

December 2020

Maart 2021:

Ik heb mijn toestemming om de beelden van mijn verklaring online te zetten ingetrokken. Verklarende collega's en de commissie worden bedreigd. Wanneer het in de toekomst veilig kan, mogen de beelden openbaar worden gemaakt.

*Deze verklaring is op schrift gesteld aan de hand van het mondelinge verhoor. Omdat gebruik is gemaakt van transcriptiesoftware kan er sprake zijn van taal- en/of spellingfouten, waarvoor onze excuses. BPOC2020

Mijn naam is....

Ik heb mij gemeld bij de BPOC2020 omdat ik ervan overtuigd ben dat de politieorganisatie zich op een hellend vlak bevindt richting steeds meer repressie en geweld tegen met name demonstranten en overtreders van de coronamaatregelen.

Binnen de organisatie is er geen enkele ruimte om dit bespreekbaar te maken.

Ik werk nu 12 jaar bij de politie. Ik zit voornamelijk in de auto met een collega, maar ben ook ME-er.

Ik heb voor de ME gekozen omdat het werk is waar je direct resultaat van je werk ziet. Je beschermt burgers en collega's tegen raddraaiers bij demonstraties, en je zorgt ervoor dat gebieden ontoegankelijk zijn voor mensen, bijvoorbeeld bij een calamiteit. De zichtbare aanwezigheid van de ME is vaak al genoeg om de zaak onder controle te krijgen.

We worden nu echter ingezet in situaties waar we voorheen nooit ingezet werden. Demonstraties die rustig verlopen, en die door toedoen van de politie en ME volledig uit de hand lopen.

Er wordt van ons verwacht dat we mensen uiteenslaan, letterlijk, of teruggedrijven naar een open gebied, waar ze vervolgens door collega's aangehouden worden, zoals op 21 juni 2020 in Den Haag.

Als ME-er en agent wil ik het nut van mijn werk zien. Dat zie ik niet meer sinds we worden ingezet tegen burgers die niets kwaads in de zin hebben.

Ik durf hier stellig te beweren dat dit beleid is vanuit de leiding. We worden geïnstrueerd om demonstranten op te drijven, direct geweld te gebruiken om de gebieden zo snel mogelijk schoon te vegen. Demonstranten die bijvoorbeeld zijstraten in rennen, worden ingesloten en later door collega's aangehouden en met bussen afgevoerd.

Er is geen enkel respect meer voor burgers waar wij tegen optreden. We worden als agent geïnstrueerd geen enkele tegenspraak te accepteren. Als ME-er ga je überhaupt niet in gesprek. Maar wanneer je onschuldige mensen tegenover je hebt, vrouwen en kinderen, dan snijdt je dat door de ziel.

Het klinkt als een zwak excuus, maar je hebt geen enkele ruimte om je te onttrekken aan het geweld wanneer je als ME-er eenmaal de mensen aan het opdrijven bent. Niet meedoen betekent grote problemen, tot ontslag aan toe.

Wat ik het meest verontrustend vind is dat dit bewust beleid is, en dat ik veel collega's die ik vroeger als zachte en sociale mensen zag, nu met volle motivatie op mensen in zie slaan, en zelfs de honden zie ophitsen tegen demonstranten waar de inzet van honden beslist niet nodig is.

Onze honden zijn opgeleid om agressors onder controle te houden. Honden werken ook afschrikwekkend. Meestal is het al genoeg wanneer de honden erbij zijn. Nu worden de honden, geheel tegen hun opleiding in, opgehitst tegen burgers. Dat is levensgevaarlijk, want de honden raken er zichtbaar van in de war en kunnen zich zelfs tegen de politieman keren.

Ik ben als mens het afgelopen jaar volledig gesloopt. Demonstraties komen steeds vaker voor, dus worden we steeds vaker ingezet.

Ook wanneer ik als agent naar demonstraties word gestuurd ben ik niet meer bezig te zorgen dat een demonstratie veilig verloopt. In coördinatie met de ME en arrestatie-eenheden maken we zo'n demonstratie juist onveiliger.

Natuurlijk lopen er ook raddraaiers tussen. We zijn getraind die er tussenuit te halen, maar sinds de zogenaamde coronademonstraties doet de politie wat vroeger de raddraaiers deden: de zaak volledig uit de hand laten lopen.

Wat er nu gebeurt is dat goed bedoelende collega's zich ziekmelden en de organisatie verlaten. Politie mensen die graag agressief en repressief optreden blijven over, waardoor burgers een politieorganisatie zien waar ze bang voor moeten zijn in plaats van op kunnen vertrouwen.

Ik verklaar hier dat de leiding dat een goede ontwikkeling vindt: de 'zwakke broeders' zoals die genoemd worden, verlaten de politie, waardoor de 'sterke en gemotiveerde dienders' overblijven die 'de bevolking onder controle kunnen houden'.

We worden ook gestimuleerd namen van collega's door te geven van wie we weten of vermoeden dat ze tegen het beleid van de overheid en het repressieve beleid van de politie zijn.

Die collega's worden extra in de gaten gehouden, of niet meer als ME-er ingezet, omdat ze volgens de leiding 'een gevaar voor het korps' zijn die je beter kwijt dan rijk kan zijn.

De organisatie wordt van binnenuit volledig aangetast doordat goede mensen, die de samenleving willen beschermen, het korps verlaten.

Ik kan als politieman geen mens meer zijn. Ik voel me misbruikt en besmeurd door een werkgever die mij gebruikt voor het onderdrukken van onschuldige burgers. Door een overheid die mij misbruikt om vrijheden van mensen in te perken, grondrechten zoals het recht op demonstratie met voeten te treden. Om jongeren die doen wat jongeren horen te doen, rondhangen, knuffelen, plezier maken, hun levensvreugde te ontnemen.

Ik voel mij bedrogen door een werkgever, door de politieorganisatie, die mij werk voorspiegelde waarbij ik beschermer en hulpverlener zou zijn, handhaver van democratisch tot stand gekomen wetten. Ik ben belogen.

Ik help mee Nederland te gronde te richten. In dienst van een repressief regime.

Ze doen 't zelf maar. Ik ben op zoek naar ander werk. En wanneer ik dat gevonden heb neem ik ontslag en ga tussen de demonstranten op het Malieveld of Museumplein staan, en zal mijn voormalige collega's in de ogen kijken, en vragen: ben je trots op jezelf?

Mijn trots is verdwenen, maar ik zal vechten om het terug te winnen.

Januari 2021

Maart 2021:

De beelden van mijn verhoor verschijnen voorlopig niet online om veiligheidsredenen.

*Deze verklaring is op schrift gesteld aan de hand van het mondelinge verhoor. Omdat gebruik is gemaakt van transcriptiesoftware kan er sprake zijn van taal- en/of spellingfouten, waarvoor onze excuses. BPOC2020

Ik ben... en sinds 14 jaar ben ik als politieagent werkzaam.

Ik heb besloten om bij de BPOC2020 mijn verhaal te doen, omdat de politiek de verantwoordelijkheid niet neemt om onderzoek te doen naar een totaal uitholde, verrotte en onmenselijke organisatie.

De wijze waarop er binnen het politiekorps over mensen gesproken wordt is afgrijselijk.

Ontmenselijking speelt al jaren op de werkvloer. Ontmenselijking van arrestanten, door ze grof te behandelen en uit te schelden. Door ze niet of pas heel laat medische hulp te geven, zoals medicijnen wanneer ze daar om vragen.

Ik doel daarmee op arrestanten die aangehouden zijn, de nacht op het bureau door moeten brengen en noodzakelijke medicijnen thuis hebben liggen. Het komt geregeld voor dat deze mensen dagenlang zonder hun medicijnen zitten. Of burgers die gewond zijn geraakt bij hun arrestatie.

Maar ook ontmenselijking van collega's d.m.v. pesten, negeren, anoniem klagen over hen bij de leiding, bezittingen 'kwijt maken', of ze totaal uitsluiten.

Vertrouwenspersonen hebben daar geen oor voor. Ze zijn er wel, maar de meesten zijn echt een lachertje. Vertrouwenspersonen zijn er voor de vorm, zodat de leiding daar goede sier mee kan maken naar buiten toe. Bovendien wordt er hevig gelect vanuit die zogenaamde vertrouwenspersonen.

Sinds de coronacrisis is die ontmenselijk in rap tempo toegenomen.

Demonstranten en mensen die de maatregelen niet opvolgen zijn het eerste doel. U kent de bijnamen wel: wappies, aluminiumhoedjes, complotdenkers. Binnen de organisatie gaan er ook nog grovere benamingen rond. Ik verontschuldig mij op voorhand voor de bewoordingen, maar ik vind het zeer belangrijk dat u een compleet beeld heeft.

Benamingen als teringwappies, coronakoeien, covidrunderen, beklapweigeraars, coronakutten (voor vrouwen) en antivaxdebielen. Jongeren zijn pokkepubers, lapzwanen, virusverspreiders, klotekinderen.

Van een jonge vrouw van 18 die we vasthielden op het bureau vanwege overtreding van de avondklok waarbij ze haar ID niet op eerste bevel liet zien zei een collega dat hij 'de lange lat er wel even in zal rammen om haar een lesje te leren'. Dit tot groot plezier van andere collega's.

Het meisje was daarbij aanwezig. Het was ronduit schokkend en walgelijk.

Hierover klagen als agent bij de leiding heeft geen zin. Het heeft als resultaat dat je ook doelwit wordt van uitsluiting en pesten. Wanneer een arrestant hier later een klacht over indient wordt het gewoon ontkend en wordt de klacht afgewezen.

Tijdens demonstraties filmen agenten het optreden van de ME. Vervolgens gaan die filmpjes rond in WhatsApp groepen. Collega's laten ze lachend aan elkaar zien. De opmerkingen bij die filmpjes zijn schandalig. Bij een vrouw met een bebloed hoofd stond 'dat ze door hadden moeten rammen totdat haar schedel was gekraakt als een ei'.

Discriminerende en seksistische opmerkingen onderling en naar en over arrestanten zijn ook al jaren schering en inslag, ook in WhatsApp groepen. Nu zijn natuurlijk vooral 'wappies' daar het doelwit van.

Gekleurde mensen en vrouwen hebben geen leven wanneer ze in een politiecel zetten. Ze worden uitgescholden en vernederd.

Demonstranten worden vaak de hele nacht in een dronkenmanscel gezet. Dat zijn cellen zonder toilet, bed en wasbak. Laatst gaf een jonge vrouw die tijdens een demonstratie was aangehouden of ze naar het toilet mocht. Mijn collega zei dat ze maar 'in de hoek op haar hurken koets gaan zitten'. Er kwamen twee collega's bij staan om 'van het uitzicht te genieten'. De vrouw heeft later haar broek bevuild. Toen was ze een 'zeikwappie'.

Ik bied mijn excuses aan voor het taalgebruik. Maar het taalgebruik is een dagelijks onderdeel van het probleem, van de ontmenselijking, van de machocultuur. Seksistische opmerkingen tegen vrouwelijke collega's zijn al sinds ik zelf agent ben heel gewoon. Ik noemde het aan het begin van dit verhoor niet voor niets een verrotte en onmenselijke organisatie. Seksisme en discriminatie zijn diep geworteld, en sinds de crisis hand over hand toegenomen richting demonstranten en overtreders van de maatregelen.

Alles wat nu gaande is heeft grote invloed op mijn leven, op mijn welzijn. Mijn (externe) therapeut zegt dat ik mij ziek moet melden, omdat ik vanwege stress niet geschikt ben om aan het werk te zijn. Maar ziekmelden roept vragen op bij de leiding. Daar word je gewoon over gebeld. Ze vragen dan rechtstreeks of je tegen de maatregelen bent, of tegen het politieoptreden jegens demonstranten.

De 'rotte appels' moeten eruit van de leiding. Die rotte appels zijn niet de collega's die meedoen aan de ontmenselijking. Die rotte appels zijn politieagenten zoals ik.

Februari 2021

Maart 2021:

In overleg met de BPOC2020 heb ik besloten de videobeelden van mijn verklaring niet te laten publiceren. Dit om veiligheidsredenen. Ik verklaar hier het diep triest te vinden dat het überhaupt nodig is dat ik op deze wijze, via de BPOC2020, mijn verhaal moet doen.

*Deze verklaring is op schrift gesteld aan de hand van het mondelinge verhoor. Omdat gebruik is gemaakt van transcriptiesoftware kan er sprake zijn van taal- en/of spellingfouten, waarvoor onze excuses.

Het taalgebruik in dit verhoor is, mede op uitdrukkelijk verzoek van de gehoorde, niet gecensureerd, omdat het een belangrijk onderdeel is van de omschrijving van de cultuur binnen de politieorganisatie. BPOC2020

Mijn naam is... en ik werk ruim 10 jaar als politieagent binnen het korps.

Ik heb besloten een verklaring af te leggen bij deze commissie omdat de politieorganisatie zich in een gevaarlijke richting beweegt en er binnen het korps geen ruimte is voor tegengeluiden.

Dat proces heeft zich versnelt sinds de coronacrisis.

Ik werk behalve als agent ook als ME-er. Het is eigenlijk niet meer te doen. We worden om de haverklap ingezet tegen demonstranten. Ik zeg met opzet 'tegen'. Wij zijn er namelijk niet meer om de orde te handhaven of gebieden ontoegankelijk te maken, maar om te vechten tegen vreedzame demonstranten.

De overheid heeft een geweldsmonopolie. Dat brengt een hoge en zware verantwoordelijkheid met zich mee. Verwacht mag worden dat met een minimum aan geweld de orde gehandhaafd wordt. Wanneer demonstranten geen geweld gebruiken, gebruik je als ME-er of agent ook geen geweld.

Het verwijderen van vreedzame demonstranten van een locatie doe je door ze met meerdere collega's op te pakken aan de ledematen om ze van de locatie te verwijderen. Bij verzet mag gepast geweld gebruikt worden, maar meer niet. Dat leer je op de opleiding, daar heeft altijd de nadruk op gelegen.

Het korps is in hoog tempo militant aan het worden. De instructies die we krijgen doen me denken aan mijn tijd als beroepsmilitair. Ik ben juist weggegaan bij de strijdkrachten omdat mij daar te veel de nadruk op geweld en gevechtstechnieken lag. De technieken die wij nu aangeleerd krijgen als ME-ers, komen rechtstreeks bij de militaire gevechtstraining vandaan, daar ben ik van overtuigd. Ik kan dat niet bewijzen, maar de gelijkenissen zijn frappant.

We krijgen de opdracht direct met maximale kracht op te treden. Wanneer ik de korpsleiding zie reageren in de media wanneer er vragen worden gesteld over het geweld dat de ME toepast, weet ik dat ze zitten te liegen. Ik was op het Malieveld op 14 maart. De instructie was duidelijk: escaleren, optreden met maximaal geweld, een voorbeeld stellen, de honden erop af sturen, hoe dan ook, slagen op het hoofd.

Slaan op het hoofd is een taboe in de opleiding: slaan doe je op de ledematen, wat hoogstens kneuzingen en blauwe plekken oplevert. Wanneer je voorheen op het hoofd sloeg, had je een groot probleem en werd je als ME-er op non-actief gesteld.

Amnesty heeft vragen gesteld over wat zij terecht disproportioneel geweld noemen wat op 14 maart is toegepast. Het OM zegt dat ze dan maar aangifte moeten doen. Maar dat is niet de taak van Amnesty. Het OM kan zelfstandig tot een onderzoek en eventueel vervolging overgaan.

Er wordt aangestuurd op een korps waar mensen die het hier niet mee eens zijn verdwijnen, door ontslag, arbeidsongeschikt verklaren of wegpesten.

Pesten door vernedering en discriminatie is al een probleem sinds ik bij de politie werk. Eerst was dat nog incidenteel, nu is het bewust beleid vanuit de leiding.

Het broeit binnen de organisatie. Iedereen wantrouwt iedereen. Je wantrouwt de collega's, de leiding, de vertrouwenspersonen. Je wantrouwt jezelf, want door de voortdurende geweldsinstructies en inzet tegen vreedzame demonstranten sta je voortdurend onder hoogspanning, waardoor je fouten gaat maken, angstig wordt en jezelf niet meer in de hand hebt wanneer de boel escaleert. En het escaleert altijd, daar stuurt de leiding bewust op aan.

Daar wordt ook geen geheim van gemaakt. Door geweld en intimidatie moeten de demonstranten onder controle worden gebracht, en afgeschrikt opnieuw te gaan demonstreren.

De demonstranten lopen continu achter de feiten aan. Daarmee bedoel ik dat zij bijvoorbeeld nu het 'koffiedrinken' hebben verzonnen. Rustig en vreedzaam met een bekertje koffie op het Malieveld of Museumplein. 'Wanneer wij rustig gaan zitten koffiedrinken gebruikt de ME geen geweld', is de gedachte. Ze zijn er intussen wel achter dat het zo niet meer werkt. Er moet en zal geëscaleerd worden.

Ook journalisten zijn niet veilig meer, dat is wel gebleken op 14 maart op het Malieveld. En als we van iemand geen enkele kritiek te vrezen hebben, zijn het wel de journalisten. De media zijn volledig op de hand van de overheid en politie. Kijk maar eens wat zo'n verslaggever, John van den Heuvel van de Telegraaf schrijft. Het is een lachertje. "Me-ers hebben ook mensenrechten", schrijft hij. Ja, dat klopt. En die worden niet afgenomen door de demonstranten of Amnesty, maar door de politieleiding. Triest, heel triest.

Zoals veel van de collega's die bij de BPOC2020 verklaard hebben, ben ook ik op zoek naar ander werk.

Werken bij een wat mij betreft criminele organisatie, daar pas ik voor.

Ik heb mijn verklaring op 17 maart afgelegd. Dat is later dan de meeste collega's die een verklaring voor de commissie hebben gegeven.

De commissie heeft mij en mijn collega's toestemming gevraagd mijn verklaring nu al te plaatsen, vanwege de actualiteit van het politiegeweld op het Malieveld op 14 maart.

Ik wil de commissie hier uitdrukkelijk danken voor het belangrijke werk wat zij doen.

Maart 2021

Maart 2021:

Net zoals mijn collega's heb ik besloten voor nu toestemming te geven tot het plaatsen van deze anonieme transcriptie.

*Deze verklaring is op schrift gesteld aan de hand van het mondelinge verhoor. Omdat gebruik is gemaakt van transcriptiesoftware kan er sprake zijn van taal- en/of spellingfouten, waarvoor onze excuses.

Mijn naam is En ik ben sinds 7 jaar politieagent.

Ik leg bij u een verklaring af omdat het stilzwijgen rondom de misstanden bij de politie verbroken moet worden. Binnen de politieorganisatie zelf zeggen ze wel dat aan misstanden gewerkt wordt, maar niets is minder waar.

Er zijn misstanden van allerlei aard. Ik stel voorop dat veel misstanden er al waren. Die zijn zichtbaarder geworden door de coronacrisis. Andere misstanden, zoals het geweld, zijn exponentieel toegenomen sinds de crisis, maar zaten wel al in het 'DNA' van de organisatie.

Ik noem u wat alledaagse voorbeelden, waar niemand binnen de organisatie meer van opkijkt, maar die langer dan 15 jaar geleden nog uitzondering waren:

- Mensen die aangifte tegen een agent komen doen minimaal uren, maar vaak de hele dag laten wachten, en hen vervolgens mededelen dat er niemand beschikbaar is om de aangifte op te nemen, en ze het maar digitaal moeten doen.
- Mensen van wie de aangifte tegen een agent wel wordt opgenomen intimideren, en zelfs bedreigen met aanhouding, omdat de overtreding van de agent waarvoor men aangifte komt doen, bijvoorbeeld geweld, door hen zelf is uitgelokt. Veel mensen zien dan van aangifte af. Er wordt geregeld zelfs tot aanhouding van die persoon overgegaan, waarna ze de persoon na 24 uur weer laten gaan omdat ze niets hebben om de persoon vast te houden.
- Speciale WhatsApp groepen maken, om een collega die 'eruit ligt', bijvoorbeeld omdat hij tegen het huidige regeringsbeleid is, maar voor de crisis ook om andere redenen, onderling te vernederen en pesten. Zo'n (nietsvermoedende) collega wordt dan uitgenodigd lid te worden van de groep, en ziet vervolgens wat er over hem gezegd wordt. Bedreiging, vernedering, seksuele intimidatie, er is geen grens aan wat je binnen zo'n groep aantreft, en het gaat van kwaad tot erger.
- Arrestanten de hele dag en vaak ook de nacht in een dronkenmanscel zetten zonder toilet, en hen geen toegang geven tot een toilet, ook niet wanneer daar om gevraagd wordt, met vaak alle gevolgen van dien.
- Bedreiging en intimidatie van arrestanten tijdens een verhoor. Voorbeeld: we hadden een man die was aangehouden op een demonstratie tegen de coronaregels. Zijn vrouw was ook op de demonstratie, maar die had kans gezien op tijd de locatie te verlaten, haar man was gebleven. Hij werd bedreigd met aanhouding van zijn vrouw. De man gaf aan dat zij twee kleine kinderen, kleuters, thuis hadden. Opmerking van de agent: "dan zijn die klotekoters vannacht alleen. Je vrouw niet. Die brengen we een bezoekje in haar cel, zodat ze warm blijft".

Dit zijn slechts een paar voorbeelden.

(Verklaarder stopt, slikt, en gaat huilen) Korte pauze.

Hervatting:

Terwijl ik u dit vertel, besef ik het afschuwelijke van waar ik in terecht ben gekomen, en wat er van de politieorganisatie geworden is. Wat ik u zojuist vertel is alledaagse kost.

Sinds de crisis komt daar het geweld tegen demonstranten bij. Geweld geïnitieerd door de leiding. En dan vervolgens de zaken volledig omkeren in de media, en door mensen zoals Rutte, die de demonstranten de schuld geven van escalatie en geweld.

We zijn gewoon een soort gelegaliseerde knokploegen geworden, niet alleen tijdens demonstraties, maar ook op straat. We doen maar, en komen er mee weg, want de leiding keurt het goed. Alle ethiek en regels zijn overboord gegooid. In dictaturen komen ze er tenminste nog voor uit, daar is elk politiegeweld toegestaan. In Nederland wordt hypocriet beweerd dat we een geweldig korps hebben. Nou, van dat geweldige korps van vroeger is niets meer over!

Ik voel mij geestelijk mishandeld. Ik word gedwongen vreedzame demonstranten en overtreders van de maatregelen met geweld aan te houden, te mishandelen dus. Ik voel mij gemanipuleerd, ik word bedreigd met ontslag, geïntimideerd en vernederd door collega's.

Ja, ik ben zo'n agent waar zo'n WhatsApp groep van is aangemaakt door mijn zogenaamde collega's, die het woord collega niet waard zijn.

Ik leef in een soort droomwereld, alsof het niet waar is wat mij overkomt. Wanneer ik het dan aan u vertel treft het mij als een mokerslag.

Ik wil nu graag een einde maken aan dit verhoor, want ik trek het emotioneel niet meer.

(Verklaarder huilt)

Tot slot zeg ik u dat ik mij ziekgemeld heb. Ik zoek, buiten de organisatie om, een therapeut.

Januari 2021

Maart 2021

Ik geef toestemming mijn verklaring schriftelijk te publiceren. Wanneer er een werkelijk, veilig en onafhankelijk onderzoek komt, mogen de beelden van mijn verklaring eventueel gebruikt worden. Nu voelt dat niet veilig.

*Deze verklaring is op schrift gesteld aan de hand van het mondelinge verhoor. Omdat gebruik is gemaakt van transcriptiesoftware kan er sprake zijn van taal- en/of spellingfouten, waarvoor onze excuses.

Mijn naam is..... en ik ben sinds 14 jaar politieagent binnen wat ooit een mooi korps was.

Ik verklaar bij u omdat er straks doden gaan vallen door toedoen van overspannen agenten.

Ik verklaar bij de uw commissie omdat er een ware jacht plaatsvindt binnen de organisatie op agenten die dissidente geluiden laten horen.

Met een jacht bedoel ik dat er actief wordt gespeurd naar ons. Vanuit de leiding wordt duidelijk gemaakt dat wij het korps 'vergiftigen met gedrag dat de hele organisatie in gevaar brengt'. We worden gestimuleerd om collega's die kritiek hebben op het gewelddadige optreden van de politie bekend te maken bij de leiding.

De leiding noemt het geen 'gewelddadig' optreden, maar 'effectief' optreden. Ik noem het levensgevaarlijk optreden.

Zoals de leiding het zegt: "we zijn effectief tegen besmettelijk getuig, wappies bij wie het bovenin niet functioneert."

Laatst zei een collega tegen mij: "van een ram op hun kop met de lange lat kunnen ze alleen maar slimmer worden".

Ik ben dus continu op mijn hoede. Het is heel dubbel. Aan de ene kant wil ik niet meer werken binnen dit repressieve korps, aan de andere kant hoop ik dat het beter wordt, en ik mijn werk weer kan gaan doen waar ik voor opgeleid ben.

Daarom verklaar ik bij u. Ik hoop dat verklaringen zoals die van mij wat in beweging brengen. Want de leiding profiteert van de angstcultuur.

Het is een angstcultuur die je ook onder de burgers ziet en binnen andere organisaties: veel mensen die tegen het beleid zijn durven daar niet voor uit te komen. Dit wordt gestimuleerd door de regering. Zelfs de Minister-President spreekt minderwaardig over mensen die tegen het beleid zijn, en over demonstranten.

Ik heb een boodschap voor de regering en dan vooral voor de politieleiding: het is gevaarlijk waar u mee bezig bent!

Agenten worden gestrest, onzeker en angstig van het beleid wat binnen het korps gevoerd wordt. Ik zie talloze opgefokte collega's rondlopen. Dat geldt ook voor mijzelf. En wanneer je opgefokt en angstig bent kan je geen agent zijn.

Beseft de leiding wel dat we gewapend zijn? Met een vuurwapen? Beseft de leiding wel dat dit uit de hand gaat lopen? Dat er straks geschoten gaat worden in situaties dat een overspannen agent zijn wapen trekt omdat hij angstig is voor demonstranten waartussen hij loopt?

Volgens mij is het antwoord: JA!

Elke agent weet dat het zo werkt. Elke agent weet dat een angstige agent een gevaarlijke agent is. Dus de leiding weet dat ook, en speelt bewust met mensenlevens!

Vroeger leverde een agent die overspannen was vaak zelf zijn wapen al in. Nu doe je dat niet, omdat je dan meteen als 'wappie' gezien wordt die overspannen raakt van optreden tegen demonstranten. Dus blijft die agent zijn wapen dragen, en reageert zijn angst en boosheid af op demonstranten, burgers *en* op zijn collega's door pestgedrag, discriminatie en seksisme. Die gepeste collega's worden dan nog gestrester. Het is een vicieuze cirkel, eigenlijk een spiraal naar beneden. Het is levensgevaarlijk!

De ME drijft demonstranten op. ME-ers bevinden zich vaak in een linie. Agenten bevinden zich vaak *tussen* de demonstranten. Het is mij zelf overkomen. Ik bevond mij tussen demonstranten. Een aantal kwam naar mij toe en riep iets tegen mij. Ik werd bang en had mijn hand al op mijn wapen. Het enige wat zij riepen was: sluit u bij ons aan. Ik had bijna mijn wapen getrokken! Ik voelde mij bedreigd in een niet bedreigende situatie, omdat ik angstig en gestrest was.

In de opleiding leren wij dat een gestreste agent een gevaarlijke agent is. Voorheen moest een agent van wie geconstateerd werd dat hij overspannen was zijn vuurwapen inleveren. In ernstige gevallen werd de agent ziekgemeld door de leiding.

Nu word je wantrouwig aangekeken wanneer je je ziek meldt, want je zou wel eens 'bij de wappies' kunnen horen. Dus meld je je niet ziek.

Er lopen talloze gestreste agenten rond. Agenten die geen vuurwapen zouden moeten dragen, omdat de kans steeds groter wordt dat ze dat vuurwapen uit angst gaan gebruiken.

En denk niet dat dit alleen tijdens demonstraties gevaarlijk is. Ook op straat kom je in gespannen situaties terecht. Ook daar bestaat het gevaar dat je te snel naar je vuurwapen grijpt en het ook daadwerkelijk gebruikt. Wanneer je bang bent los je misschien geen waarschuwingsschot maar schiet je gelijk gericht.

Let op mijn woorden: er gaan doden en gewonden vallen!

December 2020

Maart 2021

Het voelt op dit moment niet veilig om openlijk de beelden van mijn verklaring naar buiten te brengen. Daarom voor u de transcriptie.

*Deze verklaring is op schrift gesteld aan de hand van het mondelinge verhoor. Omdat gebruik is gemaakt van transcriptiesoftware kan er sprake zijn van taal- en/of spellingfouten, waarvoor onze excuses.

Mijn naam is... en ik werk sinds 2012 als politieagent binnen het korps.

Ik heb na lang aarzelen besloten mijn verklaring bij de BPOC2020 af te leggen, omdat naar buiten moet komen hoe de sfeer binnen het korps is, en de huidige geweldsgolf van de politie richting de bevolking, die geïnitieerd wordt door de leiding, onmiddellijk moet stoppen.

Ik ga hier geen voorbeelden geven van situaties waarin door ME en politiegeweld wordt toegepast. Ik heb begrepen dat veel verklarende collega's dat al hebben gedaan en nog gaan doen.

Ik bevestig hier wel dat ik betrokken ben geweest bij talloze situaties van disproportioneel geweld, soortgelijk als mijn collega's al verklaard hebben.

De verklaringen van mijn collega's voor deze commissie zijn slechts het topje van de ijsberg, dat verzeker ik u. Ik heb contact met tientallen collega's in het land, die letterlijk lichamelijk en geestelijk ziek zijn van het geweld wat zij gedwongen moeten toepassen tegen vreedzame demonstranten en burgers.

Deze collega's hebben op hun beurt weer contact met tientallen andere collega's die er hetzelfde in staan.

De angst om te verklaren is groot. De heksenjacht op mensen zoals ik en de collega's die hier ook verklaren is in volle gang. Die heksenjacht vindt plaats door collega's en wordt gestimuleerd door de leiding.

Ik ken tientallen collega's die extern psychiatrische hulp hebben gezocht, omdat zij met symptomen van PTSS rondlopen. Intussen zijn zij gewoon aan het werk, terwijl zij daar niet geschikt voor zijn. Dit doet natuurlijk ook afbreuk aan hun behandeling. Ik ben zelf ook extern onder behandeling. Mijn therapeut dringt erop aan dat ik mij ziek meld.

Ik ken persoonlijk 12 collega's waar huiselijk geweld plaatsvindt richting vrouw en kinderen, omdat zij geestelijk totaal overspannen zijn. Dat geweld wordt binnenskamers gehouden. Wanneer daar door partners van die collega's aangifte van wordt gedaan, zijn deze mensen direct hun baan als agent kwijt. Die partners, vaak vrouwen, beschermen de agenten door geen aangifte doen. Dat is natuurlijk een onhoudbare situatie.

Zo is wat mij betreft de korpsleiding schuldig aan het vernietigen van gezinsstructuren en huiselijk geweld tegen vrouwen en kinderen.

Korpschef van Essen zegt in de Volkskrant op 19 december 2020 dat de burgers erop moeten kunnen vertrouwen 'dat de overheid er voor je is'. Sorry, dat is een lachertje, deze man werkt zelf actief mee aan het geweld tegen diezelfde burgers.

Dit is een olievlek die zich uitbreidt: gestreste agenten mishandelen niet alleen burgers, maar geregeld ook hun vrouw en/of kinderen. Het is algemeen bekend dat kinderen die mishandeld zijn, vaak zelf ook gaan mishandelen. Ik heb dat in mijn carrière als politieagent

tallose keren meegemaakt, dat je ter plaatse wordt geroepen bij huiselijk geweld, en dat dan blijkt dat zo'n man of vrouw vroeger zelf ook mishandeld is.

Dit beleid werkt generaties door.

Over vrouwen gesproken: die staan als agent binnen het korps continu bloot aan seksisme en ongewenste intimiteiten. Ook daar doet de leiding al jaren niets aan, al beweren zij van wel. Dat neemt toe sinds de coronacrisis: gestreste agenten worden autoritairder, de machocultuur neemt toe onder invloed van het geweld dat agenten dagelijks toepassen. Daar zijn niet alleen de partners van die agenten slachtoffer van, maar ook hun vrouwelijke collega's.

Ik hoop met mijn verklaring een bijdrage te leveren aan een oplossing van deze afschuwelijke situatie binnen het politiekorps in Nederland.

Februari 2021

Maart 2021

Vanwege bedreigingen geef ik op dit moment slechts toestemming om mijn verklaring schriftelijk online te zetten.

*Deze verklaring is op schrift gesteld aan de hand van het mondelinge verhoor. Omdat gebruik is gemaakt van transcriptiesoftware kan er sprake zijn van taal- en/of spellingfouten, waarvoor onze excuses.

Ik ben.... en ik werk sinds 8 jaar als politieagent.

Als jonge vrouw bij het korps was het al nooit makkelijk. Vrouwelijke agenten staan constant bloot aan seksisme, zoals seksueel getinte opmerkingen, ongewenste aanrakingen en zogenaamd 'leuke en onschuldige' moppen over seks.

Vooraf na gespannen situaties komt het veel voor. Dat is sinds de coronacrisis veel erger geworden.

Ik doel dan bijvoorbeeld op demonstraties waar we als agent aanwezig waren. Zoals u zult weten lopen die demonstraties continu uit de hand door zoals de leiding dat noemt 'onze nieuwe manier van optreden richting wappies'.

Wanneer je dan terugkomt op het bureau draag je de spanning nog met je mee. Veel mannen reageren die spanning af met macho gedrag naar vrouwelijke collega's, en dus ook naar mij.

Dat afreageren bestaat uit een arm om je heen waarbij een hand op je borst gelegd wordt, of een collega die zich vanaf achter tegen je aandrukt. Laat ik maar zeggen dat het dan duidelijk te voelen is in wat voor staat deze collega zich bevindt.

Maar ook seksuele opmerkingen over je uiterlijk zijn heel gewoon, van opmerkingen over je borsten tot rechtstreekse uitnodigingen 'om samen even een cel in te duiken.'

Dit gedrag wordt ook naar arrestanten vertoond. Dat is nog erger geworden sinds we regelmatig demonstranten en mensen die een maatregel hebben overtreden aanhouden. Het lijkt wel of alle grenzen en scrupules weg zijn gevallen.

Jonge vrouwelijk arrestanten worden belaagd met smerige opmerkingen, indirecte bedreigingen tot aanranding, zoals 'je drinkt toch zo graag koffie? Ik kom zo wel even koffiedrinken in je cel', tot aanrakingen op ongepaste plaatsen op het lichaam wanneer een collega zo'n meisje maar een cel begeleid.

En de leiding staat erbij en kijkt ernaar.

Een klacht indienen heeft geen zin: klachten van demonstranten en burgers die een maatregel hebben overtreden belanden op de plank en blijven daar liggen.

Laatst was er een jonge vrouw van Surinaamse afkomst aangehouden. De opmerkingen van de collega's over 'het heerlijke kontje van Surinaamse wijven', de 'pronte tieten van dat zwarte kind', en andere ongegeneerde opmerkingen schokte haar duidelijk, getuige het feit dat ze onmiddellijk ging huilen en zeer angstig was.

Eén van de collega's stelde voor haar in een cel met camera te plaatsen, 'zodat ze een peepshow kon geven'. Naderhand 'zou hij haar dan wel even een bezoekje brengen voor de next step, terwijl de camera bleef lopen'. Het meisje (19) was volledig overstuur.

Ik heb er wat van gezegd, met als resultaat dat ik wekenlang smerige opmerkingen te verduren heb gekregen, er over mijn onbetrouwbaarheid is geklaagd bij de leiding, en niemand meer samen met mij in de auto wilde zitten.

Die collega's waren dus echt beledigd, en vinden dit gedrag heel gewoon. Er zijn talloze WhatsApp groepen waar linkjes naar porno in worden gedeeld. Je wordt als vrouw dan toegevoegd aan zo'n groep. Naderhand vragen ze dan of je er 'een beetje geil van geworden' bent.

Wanneer er dan een groepje collega's naar je zit te staren op zo'n moment schaam je je rot, maar eigenlijk zijn zij degenen die zich moeten schamen. Het is smerig en walgelijk, en de leiding doet er totaal niets aan.

"Wappies hebben geen rechten, dus die mag je betasten waar je maar wilt", zei een collega laatst.

Arrestanten die eerst met buitenproportioneel geweld aangehouden zijn, worden dan ook nog eens slachtoffer van seksisme, ongewenste intimiteiten en rechtstreekse ongepaste voorstellen.

Voor burgers is een politiebureau een onveilige plek.

Voor mij is het korps een onveilige plek geworden om te werken. Ik moet continu op mijn hoede zijn.

Ik hoop dat deze verklaring iets bijdraagt aan verandering, maar ik vrees dat het al te laat is.

Januari2021

Maart 2021

Mijn verklaring mag vooralsnog alleen als anonieme transcriptie gepubliceerd worden, vanwege de vele bedreigingen en onveilige situatie binnen het korps.

*Deze verklaring is op schrift gesteld aan de hand van het mondelinge verhoor. Omdat gebruik is gemaakt van transcriptiesoftware kan er sprake zijn van taal- en/of spellingfouten, waarvoor onze excuses.

Mijn naam is... en ik werk nu 11 jaar bij de politie als politieagent en de laatste jaren ook als ME-er.

Mijn reden om bij de BPOC2020 te verklaren is om de misstanden binnen het korps naar buiten te brengen. Om de leugens die de korpsleiding, Minister-President Rutte en minister Grapperhaus vertellen te ontkrachten.

Want ik ben erbij geweest. Op 21 juni vorig jaar. En op 14 maart dit jaar. Op 21 juni 2020 als ME-er en op 14 maart ook. Beide keren op het Malieveld.

Het is werkelijk verbijsterend wanneer ik Rutte hoor spreken over 'doorgesnoven hooligans'. Het was vanaf het begin duidelijk dat de Aanhoudings Eenheid (AE) ingezet zou worden. En niet om de relschoppers er tussenuit te halen, maar om zelf de rellen te starten.

We hadden als ME-ers geen idee waarom we daar bij dat station moesten gaan staan. Er was daar niemand. Tot 13.30 uur, en de demonstranten netjes naar het Centraal station liepen. Ze liepen verdomme gewoon in een fuik!

De deur van de politiebus ging open, en de AE rende al meppend het publiek in.

Die AE wist dat al van tevoren. Dat hoorden we naderhand van ze. Wij werden er ter plekke mee geconfronteerd.

Ik verklaar hier dat de escalatie bewust beleid is. En wij worden misbruikt eraan mee te werken. Want je hebt geen keus meer op zo'n moment. De zaak ontploft ter plekke door toedoen van de AE. Het liep op 21 juni volledig uit de klauw. Het waterkanon reed dwars tussen de mensen door op hoge snelheid. Levensgevaarlijk, ik heb demonstranten zien rennen voor hun leven. Ook kinderen.

En dan 14 maart. Dat was zo mogelijk nog erger. Toen werden we wel op voorhand ingelicht. We moesten er op volle kracht in. Slaan op het hoofd voor veel bloed. De honden erop, hoe dan ook.

De arrestanten zijn gewoon mishandeld. Dat gebeurde al in de bus. Duwen, laten struikelen, wrikken met de handboeien.

Die jongens van de AE zijn gewoon straatvechters. Daar worden ze op uitgezocht. Die doen niets liever dan relschoppen. En daar later op het bureau over opscheppen. De lol die zulke lui hebben over 'in elkaar geramde wappies' is walgelijk. Het hele korps zit vol met die lui.

De goede agenten melden zich ziek, of werken door onder hoogspanning. Ik heb nog nooit zoveel gejangt als het afgelopen jaar. Van de spanning. Het is niet meer te doen. En je kan er met niemand binnen het korps over praten.

Vol trots sturen collega's filmpjes rond van bebloede demonstranten, van onschuldige mensen die letterlijk in elkaar geramd worden door de politie. De politie. Waardoor ze beschermd zouden moeten worden.

Ik heb er geen woorden voor. De leiding en elke agent die hier bewust aan meedoet zouden moeten worden aangeklaagd voor doodslag. Ook die lui aan 't Binnenhof moeten zich schamen, en zouden aangeklaagd moeten worden. Ze liegen de mensen voor. Ik kan 't weten, want ik ben erbij geweest. Om ze dan naderhand zo te horen liegen en bedriegen is verbijsterend en totaal onwerkelijk.

Ik ben nu voorzichtig aan het uitzoeken wie er net als ik mee wil kappen. Hoe groter de groep hoe beter. Ik heb al verschillende collega's naar de BPOC2020 gestuurd.

Toen ik dit initiatief zag was ik zo blij. Eindelijk gebeurt er iets! Eindelijk komt al die smerigheid naar buiten. En de leugens van Rutte, Grapperhaus en de korpsleiding.

Laatst zei iemand van de leiding: "we moeten het korps zuiveren van wappielovers". Maar volgens mij is 'zuiveren' hetzelfde als schoonmaken toch? De vuiligheid ergens uithalen, dat is zuiveren.

Wat mij betreft is zuiveren het verwijderen uit het korps van de korpsleiding, collega's die met plezier meedoen aan de gewelddadigheden en die lui aan 't Binnenhof.

Ik hoop dat mijn verklaring daaraan bijdraagt.

Maart 2021

Maart 2021

Op dit moment wil ik de beelden van dit verhoor nog niet laten publiceren door de BPOC2020. Dit uit veiligheidsoverwegingen.

*Deze verklaring is op schrift gesteld aan de hand van het mondelinge verhoor. Omdat gebruik is gemaakt van transcriptiesoftware kan er sprake zijn van taal- en/of spellingfouten, waarvoor onze excuses

Mijn naam is

15 jaar geleden ben ik vol enthousiasme begonnen aan mijn functie als politieagent.

Ik leg een verklaring af bij de BPOC2020 omdat er binnen het korps geen enkele ruimte is om mijn zorgen kenbaar te maken.

De verandering is al 10 jaar aan de gang, maar sinds de coronacrisis zijn alle scrupules t.a.v. geweld en omgang met burgers overboord gezet. Er is niets meer over van het vak.

Dehumanisering is diep geworteld in de organisatie.

De opleiding was zwaar maar mooi. Je leerde alles over wetten, het omgaan met burgers, zelfverdediging, maar voorop stond dat je dienstbaar was aan de samenleving. Politieagent was toen echt nog een vak.

Ik was altijd trots om agent te zijn, trots op mijn vak. Natuurlijk was er wel iets wat, maar over het algemeen was ik gelukkig in mijn werk.

Dat veranderde rond 2010. Er stroomden jonge agenten in die duidelijk anders waren opgeleid. Ze waren onverschilliger, agressiever. De machocultuur die altijd al heerste, verergerde in rap tempo. Seksisme en discriminatie waarvan de leiding beweerde dit te bestrijden, namen hand over hand toe.

En toen deed plotseling de Buitengewoon Opsporingsambtenaar zijn intrede. Deze Boa's zouden eerst alleen assisteren door situaties die zij op straat waarnamen en die zij zelf niet op konden lossen aan de politie door te geven. Maar ze kregen steeds meer bevoegdheden. Intussen mogen ze mensen aanhouden en geweld toepassen. Geweld gingen we binnen de organisatie altijd zorgvuldig mee om. En nu werd het uitbesteed aan een stelletje amateurs.

Het klinkt heel mooi wanneer er gezegd wordt door de overheid dat ze een gedegen opleiding hebben gekregen, maar duidelijk is dat die Boa's in het leven zijn geroepen omdat er geen goede mensen meer te krijgen zijn bij de politie die door de opleiding komen.

Een Boa hoeft aan aanzienlijk lagere eisen te voldoen. Ze moeten een theorie-examen doen over rechtskennis en hebben nog een praktijkproef. Ze mogen nu ook burgers fouilleren en aanhouden, en geweld toepassen. Het zijn gewoon gelegaliseerde burgerwachten van lage kwaliteit. Dat is gevaarlijk!

Deze trend heeft zich doorgezet sinds de coronacrisis. Plotseling schieten de beveiligingsbedrijfjes als paddenstoelen uit de grond. Beveiligers in winkels en supermarkten vallen mensen lastig die bijvoorbeeld geen mondkapje dragen en gaan geregeld over tot een zogenaamd 'burgerarrest'. Bij een burgerarrest mag je, als gewone burger, wat zo'n beveiligers is, ook geweld toepassen. Dat doen die lui dan ook geregeld. Opgeleid zijn ze daar natuurlijk niet voor. Dus dat gaat vaak fout.

Het doet afbreuk aan het vak van agent. De organisatie haalt ook steeds meer mensen binnen die totaal ongeschikt zijn voor het vak. Ze popelen om zich te laten gelden, en dat is een gevaarlijke ontwikkeling. Met de ontmenselijking van de zogenaamde 'wappies' is het inmiddels volledig geëscaleerd.

De overheid ontmenselijkt demonstranten en tegenstanders van het beleid. Die ontmenselijking zet zich door in de maatschappij, dus ook binnen het korps. Geweldsinstructies zijn er nog slechts theoretisch.

Ga maar na: amateuristische Boa's, die in feite gelegaliseerd agentje spelen, beveiligers, die vaak een minimale opleiding hebben gehad, maar ook burgers zijn bevoegd mensen die bijvoorbeeld geen mondkapje dragen aan te houden middels een burgerarrest en geweld toe te passen.

Demonstranten en tegenstanders van het beleid zijn dus vogelvrij verklaard. Weet u wel wat dat betekent? We zijn in een soort cowboyland veranderd! Je bent als demonstrant, of wanneer je de maatregelen overtreedt, overgeleverd aan Boa's en burgers. En wanneer er wel echte politieagenten bijgehaald worden, word je als burger vaak geconfronteerd met macho's die volledig los gaan op je. En dat wordt vanuit de leiding van het korps gestimuleerd en goedgekeurd!

Het is dus niet zo gek dat mensen die serieus als agent aan de slag willen, niet eens meer solliciteren bij de politie. Deze mensen zien dat het vak niets meer voorstelt, want iedereen mag politietaken uitvoeren: Boa's, beveiligers en zelfs burgers. Dat degradeert het vak van politieagent.

Het resultaat is dat macho's die graag met een vuurwapen op de heup lopen zich aanmelden voor de opleiding bij de politie. Je haalt het slechtste binnen bij het korps.

En de goede mensen die geen geweld willen toepassen op onschuldige demonstranten en burgers die bijvoorbeeld geen mondkapje dragen, of op jongeren die te dicht bij elkaar in een park zitten en knuffelen, die melden zich overspannen ziek of verlaten het korps.

Ik pas ervoor om nog langer op te trekken met collega's die vreedzame burgers mishandelen. Ik doe niet meer mee aan de afbraak van het vak als agent. Ik wil niet meer geassocieerd worden met een stelletje cowboys. Ik wil niet meer werken voor een leugenachtige organisatie, en een onbetrouwbare overheid. Het geld op mijn loonstrookje stinkt.

Het echte vak politieagent bestaat niet meer. We zijn cowboys in auto's i.p.v. van op paarden. Behalve op demonstraties: daar zijn we cowboys op paarden die er geen moeite mee hebben met die paarden over burgers heen te walsen.

Natuurlijk heb ik me, zoals veel goedbedoelende collega's, ziek gemeld.

De BPOC2020 biedt mij psychiatrische hulp aan. Ik heb die hulp met beide handen aangenomen.

Het is belachelijk en schandalig dat een burgercommissie als de BPOC2020 moet doen wat de overheid zou moeten doen: een diepgaand onderzoek naar het politiekorps instellen, en hulp verlenen aan beschadigde agenten.

Februari 2021.

Maart 2021:

Mijn verklaring staat nu alleen nog schriftelijk online. Maar ooit zullen ook de beelden getoond worden, wanneer dat veilig genoeg is voor mij en mijn verklarende collega's.

*Deze verklaring is op schrift gesteld aan de hand van het mondelinge verhoor. Omdat gebruik is gemaakt van transcriptiesoftware kan er sprake zijn van taal- en/of spellingfouten, waarvoor onze excuses

Mijn naam is.....

Sinds 2002 ben ik werkzaam bij de Politie. Momenteel ben ik werkzaam als tactisch rechercheur.

Mijn besluit om een verklaring af te leggen bij de BPOC 2020, was genomen na mijn eigen ervaringen en na het lezen van de transcriptie van politieverhoor nummer 11. Daarin staat heel goed omschreven dat een 'normale' situatie tussen een politieagent en een burger, tijdens deze maatregelen, nu gemakkelijk uit kan monden in een aanhouding. Verder staat in deze verklaring dat het de-escalerende optreden van de politieagent heel belangrijk is.

Ik werk bij de recherche in een groep met fijne, sociale collega's, waar je mee kan lachen en huilen. In dit werk zijn er mooie onderzoeken, maar soms ook heftige en trieste incidenten. We draaien bij de recherche tevens piketdiensten, waar je 's avonds en 's nachts opgeroepen kan worden, voor heftige zaken die niet tot de volgende dag kunnen wachten. Moord, doodslag, schietpartijen, steekpartijen, overvallen, zelfdodingen, alles komt wel een keer voorbij tijdens die diensten.

Sinds de maatregelen die werden ingevoerd voor het coronavirus, is er iets heel wezenlijks veranderd in de maatschappij en dus ook bij de politie. De politie is als het ware een afspiegeling van de samenleving. Ik ben bij de politie gegaan om het onrecht dat mensen wordt aangedaan tegen te gaan. Ik wil ook graag mensen helpen. Die combinatie maakt dat je telkens weer herinnerd wordt aan het feit dat je te allen tijde met mensen te maken hebt. Dat geeft de doorslag in alles wat je in je dagelijkse politiewerk aan het doen bent. Je moet je altijd bewust zijn van wat jouw acties bij mensen teweegbrengt. Dat is mijn mening en ik weet dat er veel politiemensen ook zo over denken.

Sinds de maatregelen zag ik onder andere filmpjes op YouTube voorbijkomen van politiegeweld tegen burgers, die mij enorm raakten. Politieagenten die burgers gingen aanhouden, omdat ze geen mondkapje droegen bijvoorbeeld. Daarbij werd veel geweld gebruikt. Het gewone leven van de burger werd enorm beïnvloed door deze maatregelen en er leek vanuit de politie een soort van 'wij tegen de ongehoorzamen' te ontstaan. Ik zag geweld tegen kinderen, die gewoon geboeid werden afgevoerd. Ik vroeg aan enkele collega's of ze wisten dat dit speelde, maar ik hoorde er niemand over.

De doorslag voor mijn 'wakker' worden was dat minister Grapperhaus doodleuk zijn bruiloft gevierd bleek te hebben. Tegen alle waarschuwingen in, de waarschuwingen die hij nota bene zelf had geroepen. Hij had zelfs mensen uitgemaakt voor 'aso's'.

Ik ben er eens goed naar gaan kijken en er bleken toch een heleboel zaken niet te kloppen. Het begon toen naar buiten te komen dat de uitvinder van de PCR test, Kary Mullis, uitleg had gegeven over hoe de PCR test te gebruiken. Dat deze geen corona besmetting kan aantonen, dat deze PCR test op een andere wijze gebruikt dient te worden. Helaas is Kary Mullis overleden, hij kan hier geen discussie meer over aangaan.

Op mijn werk sprak ik met collega's over het virus, de opgelegde maatregelen en probeerde sommige feiten aan collega's uit te leggen.

Dat er geen oversterfte is in 2020, die cijfers kun je gewoon op de site van het CBS nakijken.

Dat er medicatie is voor de corona besmetting, dat we gehersenspoeld worden door de media en gemasseerd werden naar een 'vaccin' toe.

Dat mondkapjes niet werken, en dat dat zelfs door Hugo de Jonge werd gezegd.

Ik heb zelfs de site van de FDA, de Food and Drugs Administration, erbij gepakt om mijn collega's te laten zien dat er wel degelijk ernstige bijwerkingen kunnen optreden bij de 'vaccins'. Er stond ook bij: de dood. Er werd door collega's gelachen.

Ik heb gezegd dat de desbetreffende farmaceuten niet aansprakelijk waren voor de geleden schade. Dat de 'vaccins' nog in een testfase zaten.

Ik merkte tevens dat er bij mijn collega's een totale onwetendheid was over de wereldwijde demonstraties tegen de maatregelen. Ik begon te begrijpen dat dit allemaal niet door de 'gewone' media naar buiten werd gebracht. Ik begon me ontzettend zorgen te maken.

Totdat ik openlijk zei dat ik me niet liet vaccineren, dat mijn immuunsysteem dit zelf kan oplossen, dat de IFR, Infection Fatality Rate 0,23 was. Dat ik zeer weinig kans had om dit virus te krijgen.

Ik zei dat het vaccinatie paspoort eraan zat te komen, dat er mensen buitengesloten zouden worden, niet meer mee konden doen aan de maatschappij, omdat ze niet ingeënt wilden, of konden worden.

Sommige collega's zeiden o.a. dat ik me daarom maar moest laten inenten. Dat het terecht was dat ik dan buitengesloten zou worden. Ik zei: 'Dus ik moet maar een gele ster op mijn jas spelden, met de tekst 'niet gevaccineerd'? Dat is discriminatie!

Ik was geschokt.

Toen de politieleiding aankondigde dat de collega's op straat allemaal een mondkapje moesten dragen en zelfs in de dienstauto's, vond ik dit een zorgelijke ontwikkeling. De mondkapjes zijn zwart van kleur en ik vond het vreselijk om te zien dat mijn collega's gedwongen werden dit tijdens hun werk te dragen. Niet alleen is het ongezond voor je, het beeld wat je als politie naar buiten brengt is ronduit schadelijk. Denk eens aan het beeld wat je bij kinderen oproept, zo'n indrukwekkende verschijning met een zwart mondkapje voor. Is dit waar de politie al die jaren zijn best voor heeft gedaan om juist een goed contact met de burger te krijgen en te houden?

Ik ben van mening dat we dit nu in deze korte tijd totaal de grond in hebben gestampt.

Vervolgens kwamen de beelden van de vredelievende, bezorgde burgers die aan het demonstreren gingen. Demonstratierecht vind ik ontzettend belangrijk, dit is je recht en mag je je niet af laten nemen. De beelden van ME ers en Politie te paard die onschuldige, rustige, vredelievende mensen slaan, schoppen, omver walsen, dat ging bij mij te ver. Ik heb er om gehuild. Ik was er totaal kapot van.

Toen de avondklok werd ingesteld, is het allemaal nog veel vreemder geworden. Een avondklok? Wat is daar dan een goede reden voor? Ik snapte niet dat men dat erdoor kon drukken. In welk land leven we? Zitten we in een oorlog?

De discussie ging ineens over het regelen van een ontheffing, die je door je werkgever kon laten opstellen, zodat je voor of na of tijdens je werk, legitiem op straat mocht zijn. Mensen schoten compleet in de stress, er werden honden aangeschaft, omdat je met je hond wel na 21.00 uur op straat mocht zijn. Er werden jassen verhandeld van bezorgbedrijven, zodat ze ook op straat konden zijn na 21.00 uur. Totale gekte.

Mijn vriend werkt in ploegen en was al enigszins in paniek omdat hij met de invoering van de avondklok kans had om door de politie aan de kant gezet te worden. Mijn vriend heeft een vorm van autisme en kan om bepaalde zaken zeer emotioneel reageren. We hadden de zaak van de avondklok goed voorbereid, hij had via zijn baas een formulier meegekregen, een ontheffing.

Telkens als hij met de auto van of naar zijn werk gaat heeft hij altijd die ontheffing bij zich en zijn id-kaart.

Op een gegeven moment, 's avonds om 22.30 uur belde mijn vriend mij. Hij zei me dat hij door de politie aan de kant was gezet. Ik dacht in eerste instantie, dat hij al thuis was en me dit wilde vertellen. Hij praatte rustig. Maar tijdens het gesprek kreeg ik door, dat hij nog in zijn auto zat en dat de politie nog bij hem stond.

Mijn vriend zei me dat de politieagent zijn naam en dienstnummer niet wilde geven. Mijn vriend zei me dat hij tegen de politieagent had gezegd dat hij al zijn papieren kon krijgen, als de agent zijn naam en dienstnummer wilde geven. Mijn vriend zei dat de politieagent dit niet wilde geven. Ik zei nou, doe maar rustig, zal ik even met hem praten? Dat is goed hoorde ik mijn vriend zeggen. Ik hoorde dat mijn vriend zei: 'hier heeft u mijn vriendin, zij werkt ook bij de politie.'

Ik kreeg de collega aan de telefoon. Het was mijn bedoeling om rustig uit te leggen, dat mijn vriend zich hier goed op voor had bereid en alle papieren bij zich had. Ik vroeg hem wat het probleem nu was? Ik hoorde dat de collega tegen mij zei: "Uw vriend is zeer bot geweest tegen mij." Ik hoorde dat mijn vriend toen zei tegen die collega: "Heb ik u dan uitgescholden? "

'Nee, u heeft mij niet uitgescholden" hoorde ik de collega zeggen.

Ik hoorde dat de collega tegen mij zei: Maar die bekeuring gaat gewoon door. Ik zei: Maar u hoeft hem toch geen bekeuring te geven? Hij heeft alle papieren bij zich, zijn ID-kaart en de ontheffing, omdat hij zich daar al op had voorbereid.

De collega zei o.a. tegen mij: 'Hij krijgt een bekeuring voor het niet op eerste vordering tonen van zijn legitimatiebewijs,' en 'wij wilden uw vriend aanhouden' en 'ik beëindig dit gesprek. Ik ga dit ook aan mijn chef doorgeven'.

Ik zei nog: Aanhouden? Waarvoor dan? Ik begreep het niet. Toen hij zei: ik ga dit ook aan mijn chef doorgeven, zei ik : ja doe dat maar.

Ik heb nog wel de dienstnummers van de collega's gekregen, er stond namelijk nog een collega bij, die wat later bleek, wel meteen zijn naam en dienstnummer had gegeven aan mijn vriend. Dat was ook het rare ervan.

Ik kreeg een heel raar gevoel bij dit gesprek, ik vond het een vreemde reactie van hem. Ik had het idee dat hij niet luisterde naar wat ik zei. Ik wilde gewoon de situatie uitleggen, een beetje begrip opwekken, maar dit had blijkbaar totaal geen toegevoegde waarde voor hem.

Toen ik mijn vriend weer zag, legde hij me de situatie uit van wat er nu precies was gebeurd. De 2 politieagenten hadden met hun voertuig op een rotonde op de weg gestaan en waren met zijn tweeën toen mijn vriend een stopteken kreeg van 1 van de agenten.

Het was niet zo dat er een grote controle was, zoals dat wel eens gebeurt met meerdere voertuigen, dat je dan in een 'fuik' rijdt. Dit was een actie van twee agenten in 1 voertuig op de weg.

Mijn vriend vertelde dat hij de auto stopte, midden op de weg, voor de agent die het stopteken gaf. Het was dus niet zo dat mijn vriend de auto op een parkeerplaats moest zetten om daar het gesprek aan te gaan, het was een zeer onveilige plek om stil te staan. Mijn vriend deed het raampje naar beneden en zei tegen de agent zei: "Gaan jullie nu echt die avondklok handhaven?"

(Ik moet er even bij vermelden dat dit in die bewuste week was, dat er een rechtszaak was geweest tegen de avondklok en dat er een rechter had uitgesproken dat de avondklok inderdaad ongrondwettelijk was. Hierna kwam de rechtszaak van de staat om deze uitspraak weer te doen veranderen, waarna de avondklok toch wel grondwettelijk bleek. Dat had de laatste rechter uitgesproken.)

De politieagent zei: "Ja dat ga ik doen, mag ik je legitimatiebewijs? "

Mijn vriend vroeg toen om zijn dienstnummer. Echter wilde de politieagent dit pas geven als mijn vriend zijn legitimatie liet zien. De agent zei: Die geef ik zo, eerst wil ik jouw legitimatie zien. Mijn vriend zei: Ik heb alles bij me wat je nodig hebt, mijn rijbewijs, alles wat je moet hebben. Ik zou graag uw dienstnummer willen hebben. Echter de agent liet de situatie totaal uit de hand lopen. De agent zei: de laatste keer, anders ben je aangehouden.

De tweede politieagent was er nog even niet bij, die stond nog op afstand. De politieagent die bij mijn vriend stond, zei dat hij dat hem dan moest aanhouden. Mijn vriend heeft meerdere keren gezegd dat hij alle benodigde papieren bij zich had, en dit ook wilde laten zien. Maar hij vroeg nogmaals om het dienstnummer van de politieagent. Hij gaf dit niet aan mijn vriend.

Hierna zei de agent dat mijn vriend was aangehouden en mijn vriend zei: waarom ben ik dan aangehouden? Hierna kwam de tweede politieagent erbij staan en de eerste politieagent trok het portier open van de auto. Mijn vriend trok het portier weer dicht. Mijn vriend bleef zeggen dat hij alle papieren had maar bleef ook vragen naar het dienstnummer van de collega.

Mijn vriend zei zoiets van: 'wie zegt me dat jullie van de politie zijn? Ik wil je dienstnummer. Dat is toch niet zo moeilijk?

De collega ging toen met de arm in de auto en probeerde de gordel los te maken. Mijn vriend zei dat hij gewoon zijn papieren wilde laten zien. De agent zei toen dat hij zijn dienstnummer zou geven als mijn vriend hem meteen zijn papieren liet zien.

Het leek op een soort van 'gelijk oversteken'. Toen werd de situatie wat rustiger. Het dienstnummer van de eerste agent heeft mijn vriend genoteerd.

Hierna kreeg hij een bekeuring voor het niet op eerste vordering tonen van zijn legitimatiebewijs. Hierna belde mijn vriend mij, toen volgde het telefoongesprek dat ik zojuist omschreef.

Een politieagent is geoefend in het de-escalerende optreden. Hier hebben we zelfs tijdens de opleiding een speciaal examen voor moeten doen. Het is heel belangrijk in ons werk, dat je bepaalde situaties kunt inschatten, hoe belangrijk het is om rustig te blijven en je doel op die wijze te verkrijgen. Geweld is altijd het laatste redmiddel. Proportioneel heet dat. Elke agent weet dat.

Deze gebeurtenis tussen mijn vriend en de collega is een voorbeeld van hoe een situatie meteen kan escaleren. Als de agent ook maar een beetje mensenkennis had gehad, had hij kunnen inschatten dat de situatie niet zo hoog was opgelopen als hij gewoon zijn dienstnummer had gegeven.

Het minste wat een burger zegt op dat moment, kan dus tegenwoordig een aanleiding zijn voor een aanhouding. Dit is echt onbegrijpelijk en is totaal niet waar de politie voor staat.

Op mijn werk, aan het einde van mijn eerste werkdag van die week, werd ik door mijn twee leidinggevendenden geroepen voor een gesprek. Ik was het hele voorval al bijna vergeten wat er bij mijn vriend was gebeurd.

Het verhaal van de collega en mijn vriend bleek inderdaad via zijn chef, bij mijn chef terecht te zijn gekomen.

Alleen die desbetreffende collega heeft tegen zijn chef gezegd dat ik MEERDERE KEREN had verzocht om de bekeuring te laten vallen. Ik wist niet wat ik hoorde?! Zo was het dus niet gegaan.

Ik ben hierdoor zo van de kaart geraakt, dat ik heel geëmotioneerd heb gereageerd. Ik was zo boos, dat die collega mij vals heeft beschuldigd van iets wat ik niet heb gedaan!

Boven op dit alles kwam de demonstratie in Amsterdam van 20 maart. Dat was de demonstratie waarin de zorgmedewerkers in het witte uniform gekleed, voor de demonstrerende burgers gingen staan. De demonstratie waar de veteranen als een linie, in de houding voor de zorgmedewerkers stonden. Ik volgde live de demonstratie, en ik wist dat er twee familieleden van mij onder het zorgpersoneel bij waren. Deze familieleden zijn jonge vrouwen, die vredelievend met hartjes daar stonden.

Toen ik zag dat de ME en de rest van de politiemensen de groep insloten en de ME recht tegenover de veteranen stonden, werd het mij te veel. Ik dacht: Nu is het gebeurd, nu gaan de ME-ers, de veteranen en de zorgmedewerkers in elkaar slaan. Ik heb echt gedacht: Het is oorlog.

Een politiemans die tegenover veteranen en zorgmedewerkers gaat staan, klaar om ze gruwelijk in elkaar te rossen gaat mij te ver. Gelukkig is dit met een sisser afgelopen. Echter werden de mensen daarna gegijzeld op de Leidsekade, waarna ze na uren daar gestaan te hebben, met bussen werden afgevoerd. Naar een plek aan de rand van Amsterdam. Daar werden ze uit de bus gelaten. In welk land leven we?

Door deze gebeurtenis in Amsterdam, het feit dat ME-ers, oog in oog stonden met veteranen en zorgmedewerkers, vredelievende demonstranten en blijkbaar klaar om geweld tegen hen te gaan gebruiken, ben ik geschokt. Opa's en oma's, moeders en vaders, het zijn vredelievende burgers die daar staan.

Ik zie het zo: we zijn in korte tijd beland in een oorlogssituatie, vanwege een virus. Waar is ons verstand gebleven?

De maatregelen die de burgers in onze maatschappij al een jaar lang worden opgelegd, onder het voorwendsel dat we het voor de ouderen doen en de zorg, zijn mijns inziens niet meer te rechtvaardigen. Wat ik hier zie gebeuren, is een ontwrichting van de maatschappij en er wordt een soort 'verdeel en heers' gecreëerd. Alle menselijkheid wordt uit de mens gehaald.

Ik ben van mening dat de overheid steken heeft laten vallen bij het naar oplossingen zoeken voor dit virus. Maar goed dat is mijn mening.

Ik ben een zeer bezorgd mens.

April 2021

April 2021

Ik wil nog niet dat de beelden gepubliceerd worden uit veiligheidsoverwegingen. Daarom alleen de transcriptie.

*Deze verklaring is op schrift gesteld aan de hand van het mondelinge verhoor. Omdat gebruik is gemaakt van transcriptiesoftware kan er sprake zijn van taal- en/of spellingfouten, waarvoor onze excuses

Mijn naam is.....

Ik vind het erg fijn bij de commissie mijn verhaal te mogen doen.

Laat ik vooropstellen dat ik hier niet mijn collega's af wil vallen. Of ze de schuld wil geven van misstanden binnen de organisatie. Met veel van mijn collega's werk ik al 12 jaar samen, als politieagent op straat en in de auto, en sinds een jaar als ME-er.

Ik bedoel dan de collega's die, net als ik, veranderingen willen, en niet meer kunnen leven met hoe we nu burgers behandelen en mishandelen. Vaak weet je echter niet hoe een collega erin staat, omdat er een taboe rust op kritiek hebben op de coronaregels en op het geweld van de politie.

Er is veel vertrouwen voor nodig om je twijfels met je collega's te delen. Want wanneer het bij de leiding terecht komt heb je een probleem. Ontslag of schorsing zijn dan reële mogelijkheden, dat heb ik zien gebeuren met een collega die geen dienst meer wilde doen als ME-er.

U deed een oproep op de website van de BPOC2020 aan gewetensbezwaarde politieagenten. Dat woord 'gewetensbezwaard' heeft mij aan het denken gezet en mij doen besluiten contact met u op te nemen. Niet gelijk, want dit is een hele stap voor mij, en ook nu ben ik bang dat het uitkomt dat ik bij u verklaar met alle gevolgen van dien.

Maar dat ene woordje 'geweten' heeft mij dus aan het denken gezet. Want het deed mij beseffen dat ik tegen alles in ging wat ik ooit heb geleerd. Op de opleiding tot politieagent maar ook al daar voor, van mijn ouders, en van de leraren in mijn tijd op de middelbare school.

Mijn moeder, die er helaas niet meer is, en mijn vader is twee jaar geleden overleden, zei vaak tegen mij: je moet leven met de besluiten die je neemt, met alle dingen die je doet. Die dingen zijn jouw verantwoording. Doe daarom nooit iets waarvan je weet dat het anderen kwaad doet. Je kan het niet afschuiven. Het blijft altijd jouw besluit, jouw daad. En wanneer je dingen doet die andere mensen schaden, dan schaad je ook jezelf. Mijn moeder zei dan: 'die dingen liggen op je eigen maag'.

Ik begreep die uitdrukking nooit zo goed. Als kleine jongen dacht ik: 'wat heeft dat met mijn maag te maken?' Maar nu wel. Want ik heb nu al maanden een gevoel van angst en afkeer in mijn maag. Van misselijkheid. Een soort bal die in mijn maag zit. En ik raak het niet kwijt.

(Verklaarder pauzeert, zucht, vraagt om een korte onderbreking)

Vervolg na 3 minuten:

Sorry, maar ik moest even tot mezelf komen. Dit valt me zwaar. Ja, mijn moeder had gelijk. Wanneer ik op bed lig praat ik tegen haar. Dat klinkt raar hè, maar het is echt zo. U zal dat toch wel begrijpen? U bent religieus toch?

Ja, ik vraag dan aan haar hoe ik verder moet. Want dat ik mensen geslagen heb als ME-er. Mensen die demonstreerden en niemand kwaad deden. Ja, ik heb ze geslagen. Omdat de leiding zei dat het moest. Dat we moesten afschrikken. Dat het afgelopen moest zijn 'met die demonstrerende en virus verspreidende idioten'.

Ik maakte mezelf wijs dat ik het deed voor de veiligheid van andere mensen want die demonstranten hielden geen afstand, en maakten daarom elkaar en andere mensen ziek. En ook toen ik twijfelde aan die reden, schoof ik het af op de leiding, want van hen moest het. En zij zouden het toch wel weten?

Maar die bal in mijn maag ging niet weg. En die woorden van mijn moeder, dat ik moet leven met de dingen die ik doe, dat die mijn verantwoording zijn, dat ik het niet kan en mag afschuiven, en dat ik met het schaden van deze demonstranten ook mijzelf schaad, die gingen door mijn hoofd.

Ik moet er inderdaad mee leven, maar kan dat niet meer. Ik schrik wanneer er gedachten door mijn hoofd gaan om mijzelf het leven te benemen. Want dat soort gedachten heb ik steeds meer. Want ik kan er niet mee leven.

Mijn moeder zei ook altijd dat je dingen recht moest zetten bij de mensen die je verkeerd behandeld had. Maar hoe kan ik het rechtzetten? Ik ken die mensen niet, weet niet hoe ik ze moet bereiken. Anders zou ik zo naar ze toe gaan om ze te zeggen hoe het me spijt.

(Verklaarder pauzeert, huilt even)

Vervolg na 1 minuut:

Oké. U ziet wel dat het zo niet verder kan. Met mijzelf niet. Maar ook niet met de organisatie. Ik ben natuurlijk niet de enige die er niet meer tegen kan. Collega's melden zich ziek, nemen ontslag.

Ik onttrek mij tegenwoordig aan het dienst doen als ME-er. Maar het gaat opvallen, ik word aangesproken. Dit gaat niet meer, dus ik ga mij ziek melden.

U biedt mij hulp psychiatrische hulp aan. Dat wil graag aannemen.

Maart 2021

Maart 2021

Op dit moment wil ik de beelden van dit verhoor nog niet laten publiceren door de BPOC2020. Dit uit veiligheidsoverwegingen.

*Deze verklaring is op schrift gesteld aan de hand van het mondelinge verhoor. Omdat gebruik is gemaakt van transcriptiesoftware kan er sprake zijn van taal- en/of spellingfouten, waarvoor onze excuses

Mijn naam is.....

Ik kwam u op het spoor via een collega die door u gehoord is. Ik dacht eigenlijk dat ik één van de weinigen was die zich niet meer thuis voelde bij het politiekorps, sinds al de regels van corona van kracht zijn.

Maar volgens mij zijn er heel veel agenten zoals ik. Ik hoop dat ook echt. Ik ben al wat ouder, en zit al 22 jaar bij de politie. Er is zoveel veranderd. Er was altijd een band tussen collega's. We voelden ons echt hulpverleners.

Natuurlijk moest je ook wel eens dingen doen waar je het niet mee eens was. Snelheid controleren langs een 50-km-weg die zo breed was dat iedereen daar te hard reed. Dat was gewoon geld binnen hengelen. En zo waren er natuurlijk wel meer dingen. Maar je kan als agent natuurlijk niet gaan kiezen welke wetten jij wel en niet gaat handhaven.

Maar met corona is het veranderd. Die regels liggen zover van mij af. Ik begrijp echt niet waar het allemaal voor nodig is. En ik begrijp ook niet waarom er zo met demonstranten wordt omgegaan. Dat is wel wat anders dan snelheidscontroles op een 50-km-weg.

Mijn verhaal is misschien niet zo heftig voor u. U hoort zoveel misstanden. Maar voor mij is het wel heftig. Ik wil geen oude man aanhouden omdat hij geen mondkapje draagt bij de Jumbo. Die man is gewoon rustig boodschappen aan 't doen. En dan zegt een vakkenvuller van een jaar of 16 tegen die man van 75 dat hij een mondkapje op moet. Wij werden ter plaatse geroepen omdat de man dat niet wilde.

We troffen een man aan met rollator, en zijn boodschappen in het mandje voorop. Hij stond te trillen. Heel aandoenlijk. Mijn collega nam het woord, die had er duidelijk niet zoveel moeite mee. Uiteindelijk weigerde de man een mondkapje op te zetten. Hij zei dat hij longklachten had, en daarom geen mondkapje kon dragen. Hij had geen ontheffing bij zich. Hij vond een ontheffing tonen belachelijk. Toen hij de winkel niet wilde verlaten, zei mijn collega dat hij aangehouden was.

Dat werd een heel drama. Een huilende en kreunende man, die door ons werd weggevoerd. En op het bureau ging het door. Die man was helemaal in paniek. Uiteindelijk hebben we zijn zoon gebeld, nadat hij ons het nummer had gegeven. Maar toen zat hij al 5 uur op het bureau.

Dit is maar een voorbeeld. Maar dit soort dingen gebeuren dagelijks.

Wat ik extra zorgelijk vind is dat dit gewoon onze opdracht is. Dat de korpsleiding dit aanstuurt. Dat dit beleid lijkt te zijn geworden in Nederland. En dat er zoveel agenten zijn die dit niet willen, en dan maar ontslag nemen, ziek thuisblijven of ontslagen worden wanneer zij openlijk weigeren mensen die demonstreren te slaan, of oude mensen aan te houden die een coronaregel hebben overtreden.

Ik zie tegen elke dienst op. Zeker wanneer ik weet dat de collega met wie ik dienst heb achter dit soort dingen staat. Ik kan niet zeggen hoe ik erover denk, want je zit zo in de moeilijkheden. Ik ben al een keer bij de leiding geroepen.

Ik heb gelukkig nog geen mensen geslagen, maar ik ben bang voor het moment dat een gebeurtenis escaleert, en ik met geweld een collega te hulp moet schieten omdat iemand een coronaregel niet op wil volgen en zich bijvoorbeeld verzet bij aanhouding.

Ik hoop echt dat u wat heeft aan mijn verhaal. En dat het snel afgelopen is met al die onzinnige regels.

Februari 2021

Maart 2021

Ik heb toestemming gegeven de transcriptie van mijn verklaring op de website te zetten.

*Deze verklaring is op schrift gesteld aan de hand van het mondelinge verhoor. Omdat gebruik is gemaakt van transcriptiesoftware kan er sprake zijn van taal- en/of spellingfouten, waarvoor onze excuses